

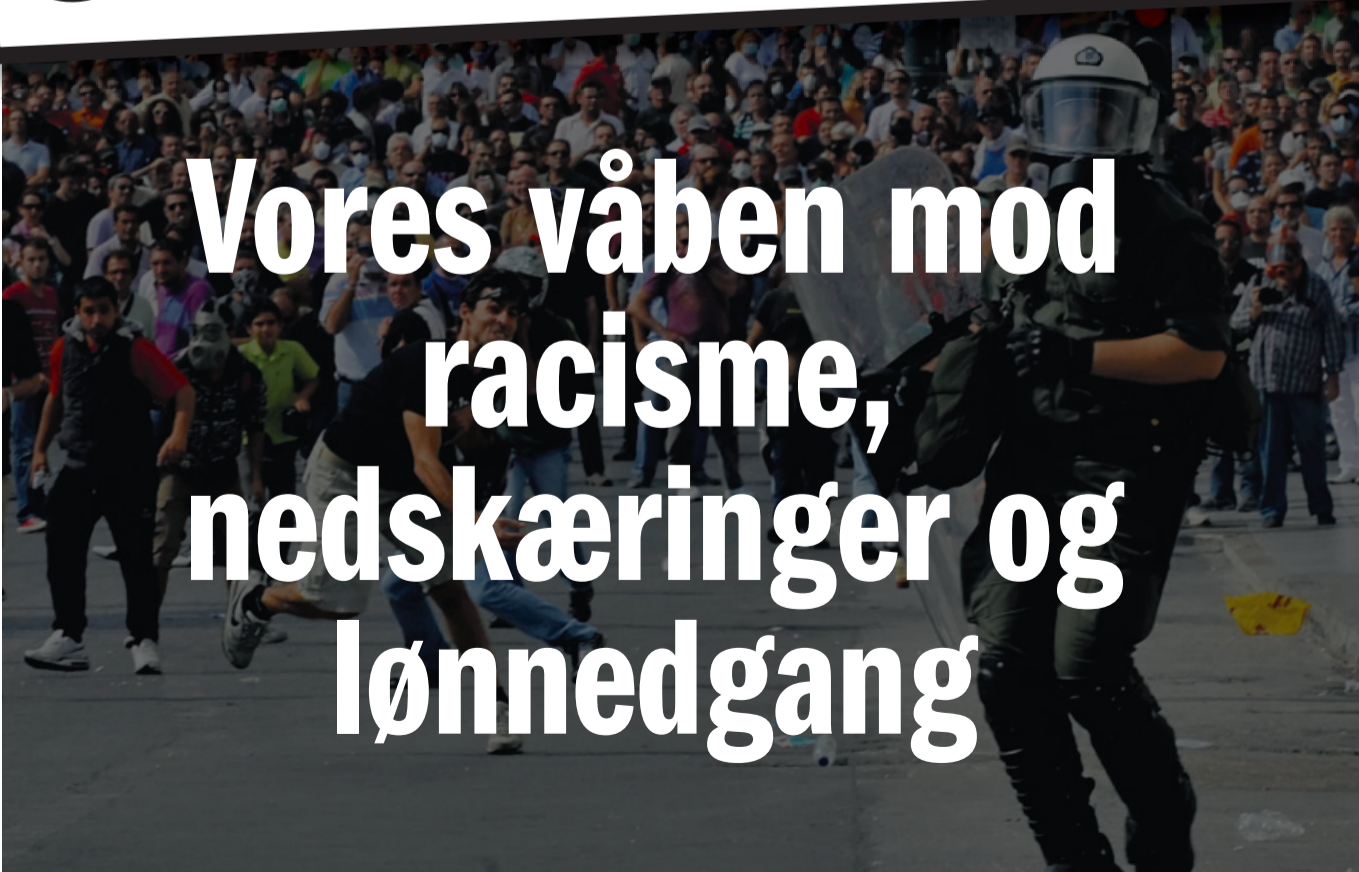
Socialistisk Arbejderavis

[Nummer 332 1. oktober, 2013] [Støttepris 20 kr. Pris 10 kr.]

SOLIDARITET

Vores våben mod
racisme,
nedskæringer og
lønnedgang

KRITISK KULTUR

Læs anmeldelse af den svenske fil
Spis sove dø

SIDE 15

ANTIRACISME

Læs om mordet på den græske rapper
og antifacist Killah P, om Danskernes
Pari og kommunalvalget

SIDE 8, 9 & 12

GLOBALT OPRØR

Læs om USA's krig mod Syrien er
udsat på ubestemt tid, men oprøret
fortsætter trods svære betingelser.
Læs om den egyptiske hørs nedslagtning
af 1000 aktivister fra det muslimske
broderskab

SIDE 10 & 11

Nytter det at demonstrere?

Den økonomiske logik i kapitalismen indebærer kontinuerlige angreb på arbejderklassen for at magthaverne kan opretholde deres enorme velstand.

Pernille Cauchi

Det er os, almindelige arbejdere, som skaber denne rigdom, og derfor har vi også en stor potentiel magt. For at udløse denne magt er det nødvendigt, at vi som studerende og arbejdere organiserer os på tværs af faggrænser, egne interesser og individuelle dagsordner.

Vores solidaritet er nemlig vores styrke. Vi skal være parate til at handle, og handle solidarisk, på tværs af arbejdspladser og sociale grupper.

Vores demonstrationer giver os mulighed for at opbygge og styrke de netværk, der skal mobiliseres, når vi igen skal protestere mod social dumping, fyringer, forringelser og racisme. Det er vores mulighed for at gøre demonstranter til politiske og faglige aktivister.

Bliver mulighederne udnyttet?

Demonstrationer er med til at samle de mange, der er vrede over regeringens asociale nedskæringspolitik. Men en demonstration i sig selv langt fra nok til at få regeringen til at ændre kurs. Der skal langt flere og større demonstrationer til, og der skal organiseres strejker og besættelser på arbejdspladser og skoler.

Spørgsmålet er, om der er nogen politiske og faglige kræfter, som evner at organisere demonstranterne til videre kamp?

Vi har som venstrefløj og fagligt organiserede et ansvar for at opbygge solidariske og aktivistiske netværk, som kan styrkes gennem aktivitet, såsom demonstrationer og dermed genopbygge selvtilliden i arbejderklassen.

Så nej, det nytter ikke at demonstrere, hvis demonstrationen kommer til at stå alene.

Men det nytter at demonstrere, hvis vi går til demonstrationen med en forståelse af, at demonstranterne er vores kommende kampfæller, som kan organisere deres kollegaer, og som vi kan stå arm i arm med på næste faglige blokade.

Folkeskolelærerne på barrikaden

Socialistisk Arbejderavis har talt med den 54-årige lærer, Lene Rygaard Jessen, der arbejder på Glostrup skole og er en af initiativtagerne til en lærerblok, der vil møde op iført gule sørgebind til demonstrationen ved Folketingets åbning 1. oktober.

Hvorfor demonstrerer lærerne den 1. oktober - og hvorfor har I sørgebind på?

Jeg demonstrerer fordi, jeg er usikker på hvad, fremtiden byder os. Alle er usikre på skolereformen, og vi er i tvivl om hvorvidt, der er afsat nok penge til de faciliteter, der skal bruges, hvis lærerne skal forberede sig på skolerne.

Vi har sørgebind på fordi, vi ikke har glemt hvordan, vi blev behandlet under lockouten. Alt faldt ud til KL's fordel, regeringens indgreb føltes som et overgreb på en hel faggruppe, og man hørte slet ikke

på DLF, som ellers var meget forhandlingsvillige.

Hvad vil I gerne opnå ved at demonstrere?

Jeg vil gerne høres og være med til at gøre opmærksom på, at vi er der som faggruppe. Det er nu, der bliver lavet budgetforlig rundt omkring i kommunerne, og det ser meget magert ud i rigtig mange kommuner. Pt. har vi ikke de nødvendige remedier på skolerne. Der er heller ikke nok lokaler og ro, så lærerne kan forberede sig.

Jeg har en bekymring for hvordan, reformen bliver implementeret og frygter det værste. Vi skal leve med en stor uvished frem til august 2014, og lærerne er meget frustrerede og vrede, og nogle er meget opgivende.

Er det vigtigt, at mange lærere deltager 1. oktober?

Ja, det ville være så fedt, hvis mange kom 1. oktober. Og det vil vise, at vi stadig står sammen, og det vil give noget gejst. Og betyde, at vi ikke føler os alene med vores frustration - sammen er vi stærke.

Vi vil også gerne formidle, at vi bakker op om vores tillidsrepræsentanter og arbejdsmiljørepræsentanter, som kommer på noget af en opgave fremover i forbindelse med implementeringen af reformen.

Under konflikten var jeres slogan "lærerne i dag - dig i morgen". Er det ved at gå i opfyldelse?

Det er jo allerede i gang! Dels var der gymnasielærerne, som faktisk blev trynet lidt før os. Men jeg tror, de vil forsøge at tage de ansatte i hele den offentlige sektor. Pædagogerne er sikkert nogle af de næste, der står for tur.

Hvad har du lært af lærerkonflikten, som kan hjælpe andre grupper til at organisere et mere effektivt forsvar næste gang, regeringen angriber?

Jeg ved ikke hvorfor, man var så forsigtig med at forsøge at sprede konflikten. Pædagogerne var jo ude og signalere, at de var med på noget sympatikonflikt, og det var Dennis Christensen fra FOA jo også. Men man var ikke særlig vild med dén idé fra toppen af fagforeningen. Så man kan sige, at det træk at sprede konflikten ikke blev afprøvet.

Vi ser jo også hele tiden små kampe, fx bryggeriarbejderne. Det kunne jo være vigtigt, at vi koordinerer de kampe, der er.

Det sammenhold, der opstod under lærerkonflikten, ligger stadig og ulmer under overfladen. Og vi er rimelig spændte på, om vi skal slås igen til næste sommer, når de implementerer den nye reform. Jeg håber, men er også spændt på, om folk vil kæmpe til den tid.

Vi har nu fået rigtig mange møder, som ligger udover arbejdstid. Det er allerede meget hårdt på arbejdet, og for nogle kan det være svært at nå deres faglige klubmøder. Meget tyder på, at de vil stramme dette endnu mere til næste sommer. Det bliver slemt, men samtidig er folk rigtig meget i tvivl, om det overhovedet er muligt at gøre noget efter det regeringsindgreb, vi oplevede. Det er meget stærke kræfter, vi er oppe imod.

Et solidarisk nej til lønnedgang i Danish Crown

Vi burde alle vise respekt til slagterne ansat i Danish Crown, som for nylig modigt stemte nej til et forslag om lønnedgang. Respekt til slagterne, for at de som de første siger nej til at bøje nakken.

Jesper Ibsen tidligere arbejder på Danish Crown i Rønne

Slagternes nej har sendt et signal direkte til deres fagforening og tillidsmænd om at vi, slagteriarbejdere, jeres betalende medlemmer, vil have at kampen skal

føres via solidaritet og sammenhold, ikke via at bøje nakken, som NNF desværre har gjort i en årrække.

Dette er også et vigtigt signal til arbejdere i andre brancher. Slagternes nej betyder noget for den arbejder der i fremtiden kommer til at stå foran stemmeurne, hvor han under trusler om fyring skal stemme ja eller nej, til et lignende krav om lønnedgang.

Ja så ved den arbejder, at der sgu er nogen der har sagt NEJ før ham. han vil huske at slagterne i Danish Crown sagde

sku nej i 2013.

En lønnedgang i Danish Crown ville helt sikkert også have smittet af på store dele af resten af arbejdsmarkedet, hvor griske finansmænd helt sikkert ville have øjnet chancen, for at sætte deres tommelskruer, på deres arbejdere og få trykket lønningerne med henvisning til: se hvad de kunne i Danish Crown.

På landsplan stemte 60% nej til lønnedgang.

Så allerede nu, bliver der vel sagtens spekuleret i ledelsen på Danish Crowns

direktionsgange om lukninger af flere danske slagterier. Og om endnu flere fremtidige svinetransporter på vej til hvad der faktisk er årsagen til de danske slagteres problem.

Nemlig udnyttelsen og underbetalingen af østeuropæiske arbejdere som svinger knivene for 60-70 kr i timen på de tyske slagterier. Og hvilket firma er det så der udnytter og underbetaler disse stakkels østeuropæere på slagterierne i Tyskland? Ja i gættede rigtigt, blandt andet Danish Crown.

Det mener vi

Kommunevalg i konkurrence-statens skygge

Den 19. november er der igen valg i kommuner og regioner i Danmark.

Ved sidste valg i 2009 blev SF valgets store vindere. Den borgerlige regerings angreb på den fælles velfærd havde kort forinden udløst både strejker, overenskomstkonflikter og store velfærdsdemonstrationer. Det ændrede ikke regeringens politik, men håbet om forandring bestod og kom til udtryk som en stor fremgang til SF.

Samtidig åbnede S og SFs fælles program for det kommende folketingsvalg, Fair Forandring, muligheden for at forbedre den offentlige velfærd i kommunerne.

I dag er håbet og forventningerne til S og SF bristet. SF er en skygge af sig selv. Socialdemokraterne har opgivet velfærdsstaten og er nu helt åbent i gang med at indføre konkurrencestaten.

Konkurrencestaten er et farvel til den universelle velfærd med lige muligheder og rettigheder for alle. Fremover skal konkurrence og markedsøkonomi være de bærende principper i stat, regioner og kommuner.

I folkeskolen går vi fra at have et mål om at være "skolen for livet" til at blive "skolen for erhvervslivet". Den nye skolelov, loven om inklusion, årlige fyringsrunder og angrebene på de ansattes faglige rettigheder er vigtige skridt i den retning.

Kommunerne i økonomisk og politisk spændetrøje.

Regeringens tilslutning til EU's finanspagt og 2020-planen fastsætter de økonomiske rammer for den årlige Kommuneaftale, som indgås mellem regeringen og Kommunernes Landsforening (KL).

Staten giver så penge til kommunerne efter bestemte regler, men kommunernes økonomi må højst stige 0,4% i 2014. Det kaldes for servicerammen. Altså har kommunerne et minimalt økonomisk råderum og et minimalt politisk råderum.

Alle partier, de fleste steder med undtagelse af Enhedslisten, accepterer denne økonomiske og politiske spændetrøje, de omtaler den som en uundgåelig naturlov, retter ind og bruger den som undskyldning.

Der går altså en lige linje fra EU's finanspagt, 2020-planen og Kommuneaftalen til den enkelte kommunes budget. Resultatet er et stort demokratisk underskud, og det fremmer magtesløsheden og håbløsheden.

Aktiv solidaritet kan sprænge rammerne

De rammer, som i dag bydes de kommunalt ansatte og brugere af den kommunale service, skal ikke accepteres. Derfor er det nødvendigt at udfordre og sprænge de rammer. Vi skal kæmpe for, at Enhedslisten ikke accepterer de snævre rammer i byrådene, men i stedet udstiller dem.

Men selv rigtig mange stemmer til Enhedslisten vil ikke ændre billedet grundlæggende. Det er derfor nødvendigt, at vi gør os klart, at vi er under angreb, og at vi derfor må organisere et forsvar for vores løn og velfærd.

Den solidaritet, som vi senest så udspille sig under lærernes lockout i foråret, må opbygges igen. Det er alle faggrupper, der er under angreb, enten direkte eller fordi, de er forældre til børn i skolerne, brugere af den mere og mere forringede velfærd, eller arbejdere, hvis hverdag bliver hårdere. Alle rammes og har derfor en fælles interesse i at sprænge rammerne.

Krisen og selvmordsraten

Ny rapport peger på den verdensomspændende økonomiske krise som en direkte årsag til stigninger i flere landes selvmordsrater. Undersøgelsen inkluderer 54 lande i Nord- og Sydamerika, Europa og Asien og er udgivet på lægetidsskriftet bmj.com.

Af Anna Wolf,
foto: Mette Kramer Kristensen

Undersøgelsen viser tydeligt en stigning i selvmordsraten i

2009 sammenlignet med perioden før krisen (2000-2007). Stigningen ses ifølge rapporten specielt blandt mænd i de 27 europæiske lande og i 18 lande i Nord- og Sydamerika. I Europa var den største stigning på 11,7% for mænd i alderen 15-24 år.

Meget tankevækkende og samtidigt skræmmende logisk konkluderer rapporten, at de nationale stigninger i selvmordsraten hænger direkte sammen med stigningen i arbejdsløshed. Specielt i de lande, der før krisen

havde meget lav arbejdsløshed, har der været markant flere tilfælde af selvmord.

Dette viser et sørgeligt billede af, hvordan kapitalismens krise indgyder desperation og håbløshed, når tilværelsen for almindelige arbejdere brat ændres. Tanken om ikke længere at kunne forsørge sin familie samt den stigmatisering, der plager arbejdsløse i mange lande, har sandsynligvis kastet mange ud i desperate selvmordshandlinger.

Ideer til en verden i krise og oprør

MARXISME 2013

Weekenden 29. nov. – 1. dec. 2013 i København

Temaer på Marxisme 2013

Krise og modstand
Undertrykkelse under krisen
Udfordringer for venstrefløjen
Revolution og parti
Revolution i Mellemøsten

Se mere om program og info på

WWW.SOCIALISTER.DK

Hvad kan revolutionære bruge parlamentet til?

Socialismen kan ikke gennemføres via Folketinget, men pladserne derinde kan bruges til at styrke kampen uden for Borgens mure.

af Lars Henrik Carlskov, foto: Mette KRamer Kristensen

I et kapitalistisk samfund som det danske, ligger den virkelige magt ikke i parlamentet, men på store multinationale virksomheders direktioner. Derfor er "den parlamentariske vej til socialismen" en illusion. Men socialister kan udnytte den medieadgang, taburetterne i Folketinget, byråd og regionsråd giver, til at inspirere til udenomsparlamentariske protester.

Det gælder selv i parlamenter, som ikke er baserede på almindelige demokratiske valg. Det viste f.eks. Lenin og det russiske bolsjevikparti i zar-tidens Duma, hvorfra de agiterede for strejker, demonstrationer osv. Når revolutionære taler i parlamentet, er det derfor ikke for at overbevise de andre politikere, men er med Rosa Luxemburgs ord en "tale gennem vinduet", dvs. til befolkningen.

Støtte de folkelige protester

Et klassisk eksempel på, hvordan man gør det, gav den tyske socialist Karl Liebknecht under 1. verdenskrig, hvor han ved at stemme imod militærbevilningerne og tordne imod den imperialistiske krig, satte krigsmodstanden på dagsorden.

Derfor kan et parti som Enhedslisten også under de langt lettere forhold i dag bruge den parlamentariske platform på lignende vis. Det er desværre langt fra det, Enhedslistens parlamentarikere gør.

F.eks. tog Enhedslistens folketingsgruppe med Johanne Schmidt-Nielsen i spidsen afstand fra protesterne 1. maj, hvor titusindvis af mennesker – f.eks. op imod 30.000 alene i Aarhus – viste deres utilfredshed med regeringen. Og så endda en så mild protestform som at buhe og pibe af talerne fra regeringen. I stedet burde man have opfordret til at organisere og udbygge

protesterne.

Forhandlingsløsninger eller kamp?

Faktisk er det yderst sjældent, at Johanne Schmidt-Nielsen & Co. overhovedet taler om nødvendigheden af at opbygge folkelig modstand uden for Christiansborg. I stedet udtrykker de tiltro til, at regeringens nedskæringer kan fjernes ved at vise "forhandlingsvillighed" og "kompromisvilje". Men det virker demobiliserende i forhold til at skabe bevægelse på gader, arbejdspladser og uddannelsessteder. For hvis forringelserne kan fjernes blot ved, at nogle

politikere forhandler, hvorfor er det så nødvendigt, at folk går på gaden og protesterer?

Betoningen af rene forhandlingsløsninger sås også under forårets lærer-lockout, hvor Enhedslistens topfolk, i stedet for f.eks. at opfordre til sympati-konflikter, nøjedes med at opfordre Kommunernes Landsforening til at gå tilbage til forhandlingsbordet. På samme måde var der heller ingen kritik af Danmarks Lærerforenings ledelse, som endda opfordrede til regeringsindgreb og hvis Forsigtig-Per-strategi svigtede lærerne. Heller ikke den øvrige fagtopps passivitet var der nogen

kritik af.

Ikke den vigtigste kampplads

Revolutionære skal arbejde i parlamentet, fordi det store flertal i befolkningen endnu ikke er overbevist om nødvendigheden af at erstatte det borgerlige demokrati med socialistisk demokrati. Desuden forsvarer vi det nuværende indskrænkede demokrati mod forsøg på at indskrænke det yderligere. Det ændrer dog ikke ved, at vi må vise, hvor begrænset demokratiet er i dag. F.eks. ved at udstille, at regeringens nedskæringskurs først og fremmest skyldes, at man lader sin politik diktere af frygten for reaktionen hos ikke-demokratiske instanser som de finansielle markeder.

Samtidig må vores modstand mod det kapitalistiske system altid fremstå krystallklar – hvorfor man selvfølgelig bør stemme imod den kapitalistiske statsbudget i form af finansloven. Enhedslistens folketingsmedlemmer skal naturligvis ikke undlade at forhandle og stemme for eventuelle forbedringer ved del-forlig. Men større sejre opnås ikke uden et massivt folkeligt pres. Derfor er det parlamentariske arbejde altid underordnet det udenomsparlamentariske arbejde. De bonede gulve på Christiansborg er aldrig den vigtigste kampplads.

Socialist og faglig aktiv

Fra d. 14. - d. 20. september i år holdt 3F kongres i Aalborg, hvor omkring 1000 delegerede deltog. De største diskussioner handlede om social dumping og utilfredshed med EU.

af Mette Hermansen og Benny Allermann

Helle Thorning-Schmidt talte til kongressen og lagde fokus på social dumping. Problemet er, at regeringens metode med at sende SKAT og politi ud på arbejdspladserne i højere grad rammer de udenlandske arbejdere, end det rammer de selskaber, som ansætter østarbejdere til langt under minimumslønnen.

Derfor er blokader og faglige aktioner vejen frem. Det er ar-

bejderes egen organisering, som i sidste ende kan presse entreprenørerne. De blokader, der for nylig har været af metrobyggeriet, ville, hvis de blev organiseret bedre og bakket op af andre brancher, for alvor kunne presse firmaer som Trevi på pengepungen.

Men det kræver, at almindelige arbejdere begynder at snakke sammen og danne netværk på tværs af brancher, som kan støtte op, når en konflikt udbryder og der er brug for solidaritet.

Dette var også en diskussion på 3Fs kongres. Det netværk, som findes i BJMF - De utilfredse bygningsarbejdere - er ved at blive udvidet med folk fra indu-

strigruppen - blandt andet postarbejdere og folk fra forskellige værksteder i byen.

Men faglige netværk tjener ikke kun til at presse vores arbejdsgivere. Netværk er også en måde at udfordre toppen af vores fagforeninger på. Fagforeningsledere kaster ikke deres medlemmer ud i strejke, fordi de synes det er en god ide, de gør det, når de bliver tvunget til det - enten for at forbedre deres forhandlingsposition, eller fordi der er tilstrækkeligt pres fra medlemmerne til, at de ikke kan ignorere deres krav til arbejdsgiverne og må gå med i konflikten.

Lærerkonflikten i foråret er et godt eksempel på, hvordan fagtoppen agerer, hvis de ikke bliver mødt af stærke krav fra deres medlemmer. Havde der eksisteret et fagligt netværk på tværs af mange forskellige skoler, ville lærerne i samlet flok have kunnet opfordre andre faggrupper til at sympatistrejke og Anders Bondo ville ikke have kunnet slippe af sted med at tale sympatikonflikter ned.

Per Christensen, som kommer fra 3Fs internationale solidaritetsarbejde, blev valgt som ny formand i 3F. Selvom han er en del mere progressiv end den afgående formand, Poul Erik Skov Christensen, er det vigtigt for

socialister ude på arbejdspladserne at holde fast i, at vi ikke kan overlade modstanden mod løntrykkeri og social dumping til vores fagforeningsledere. Kun hvis vi organiserer os i netværk, kan vi presse vores arbejdsgivere og fagtoppen. Gennem først små sejre på de enkelte arbejdspladser får almindelige arbejdere selvtillid til at gå ind i de større kampe omkring eksempelvis overenskomstforhandlinger og selvtillid til at handle - også når fagbureaukratiet halter bagefter. På den måde kan vi sikre ordentlige arbejdsforhold og en ordentlig løn, både til danske og østeuropæiske arbejdere.

5 år inde i den økonomiske krise hører vi med stigende intensitet, at den økonomiske krise er ved at være ovre.

Jesper Juul Mikkelsen

"Moderat genrejsning er på vej i de store udviklede økonomier" skriver OECD i en af sine seneste rapporter. Herhjemme fokuserer politikerne på, at boligpriserne nogle steder er på vej op. I de danske hjem håber mange, at det er rigtigt. Arbejderklassen har oplevet, at den betaler for krisen med faldende lønninger og stigende arbejdsløshed. Mange arbejdere klynger sig til håbet om, at vi nu går lysere tider i møde. Men de økonomer, som siger, at krisen er ved at være slut, har aldrig rigtig forstået krisens baggrund, dybde og seriositet. Den krise, vi gennemlever, ligner ikke de tidligere kriser siden 2. verdenskrig. Den minder mest om krisen i 30'erne.

Baggrunden for krisen i 30'erne var den faldende profit. Dette medførte, at eliten især i USA igangsatte et enormt angreb på arbejderklassen for at stille amerikansk kapital bedre i den internationale konkurrence. Men det kunne ikke løse krisen. Roosevelts "New Deal" var datidens forsøg på at stimulere økonomien, og det hævdes ofte, at det var denne "New Deal", som fik os ud af krisen. Men da den amerikanske stat stoppede udpungningen til "New Deal", blev krisen faktisk endnu dybere, end den havde været tidligere. Det var først med udbruddet af 2. verdenskrig og Amerikas indtræden i krigen, at kapitalismen blev genstartet, og væksten vendte tilbage.

Kapitalismens voksende dødvægt

For at forstå, hvorfor der skulle en verdenskrig til at stoppe krisen i 30'erne, er teorien om "profitratens faldende tendens" et

godt redskab. Profitraten er det udbytte, som kapitalisterne får af deres investeringer. Den er det vigtigste mål for succes i en kapitalistisk økonomi. Hver især søger kapitalisterne (den lille elite, som ejer virksomhederne) at opnå en større andel af de profiler, de tilsammen har presset ud af arbejderne.

At profitraten har tendens til at falde, hænger sammen med den helt grundlæggende drivkraft i kapitalismen, nemlig konkurrencen. Enkeltkapitalister investerer i forbedrede produktionsmetoder for at vinde en større andel af markedet. Deres rivaler er tvunget til at efterligne dem for at kunne overleve. Som følge heraf vokser investeringer - især i maskiner - hurtigere end arbejdsstyrken. Men da det er arbejderens arbejde, der er kilden til profitterne, opstår et problem i kapitalismen. Mængden af profit vokser således langsommere end mængden af investeringer. Når den generelle profitrate falder under et vist punkt, stoppes der for nye investeringer, og økonomien kommer i krise.

Kriser som kapitalismens udrensingskur

Grafen herunder viser, hvordan den amerikanske profitrate faldt fra slutningen af 60'erne og frem til starten af 80'erne. Man har siden da forsøgt at rette profitraten op ved at gennemtvunge nyliberale reformer, som har betydet angreb på arbejderklassens rettigheder, øgede investeringer i den spekulative økonomi og liberalisering af den finansielle sektor. Men på trods af det har profitraten ikke siden været oppe på samme niveau som under kapitalismens lange boom efter 2. verdenskrig. De amerikanske tal, der refereres til i denne artikel skal ses som et generelt billede på de kapitalistiske økonomier.

Det skal dog understreges,

at Marx talte om profitratens faldende "tendens". Marx opregnede en række "modvirkende faktorer", som tjener til at skubbe profitraten opad. Den vigtigste af disse faktorer er faktisk kriserne selv. Under økonomiske kriser går firmaer fallit, og deres aktiver sælges billigt. Dette reducerer den samlede mængde af bygninger, maskiner, redskaber - det, som også bliver kaldt "fast kapital". Samtidig kan kriser, pga. truslen om arbejdsløshed, få arbejderne til at acceptere en større udbytning. Disse kræfter er med til at gendanne profitraten.

Den manglende udrensning

Men der er yderligere kendetegn ved denne krise, som gør, at kri-

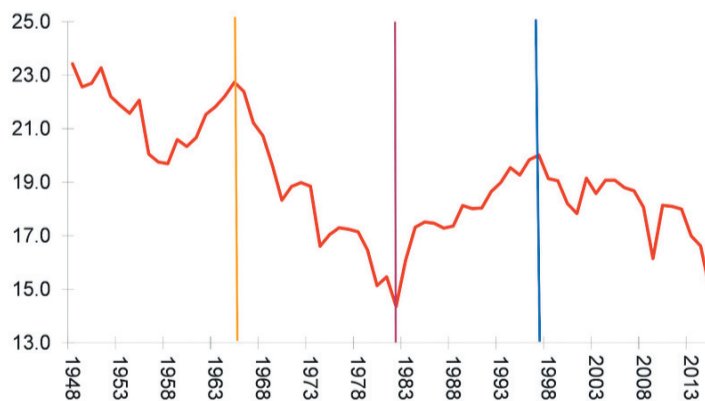
sen ser ud til at blive lang og dyb. Som beskrevet ovenfor skulle kriserne være med til at holde det økonomiske system sundt ved at udrense store dele af den "faste kapital". Men koncentrationen og centraliseringen af kapitalen er i dag langt mere udtalt, end den var i 30'erne. Derfor er det meget problematisk at lade udrensningen finde sted, fordi kapitalismen har udviklet sig til så store enheder, at risikoen ved at lade en krise gennemløbe det kapitalistiske system i dag vil være meget ødelæggende

for økonomien. Enhederne er simpelthen blevet "too big to fail", som det hedder. De statslige interventioner under denne krise er langt større, end de var i 1930'erne. Men problemerne vi står overfor, er også meget større end i 30'erne. Præsident Obamas 787 milliarder dollars store stimuleringsprogram har forhindret amerikansk økonomi i at gå helt i stå, selvom vækstraterne ikke længere er minus, tyder intet på, at krisen er ovre. Et konservativt estimat anslår, at verdens magthavere i alt har pumpet 12.000 milliarder dollars ind i økonomien.

Angreb på arbejderklassen

Samtidig med de enorme ud-

Udviklingen i den Amerikaske profitrate fra 1948 til 2011 (%)

pumpninger af penge til virksomheder og banker foregår der et enormt angreb på arbejderklassen og velfærden både i USA og Europa. Disse angreb handler også om at genrejse profitten. Især i Tyskland har man været effektiv til at slå ned på sin egen arbejderklasse. Det har givet Tyskland en stor konkurrencefordel, men ikke løst systemets grundlæggende problemer.

Ligesom de store offentlige udpumpninger af penge midlertidigt kan sparke profitten opad, kan

sænkning af den del, som går til arbejderens løn og velfærd, være med til at sparke profitten opad, men det er en kort fornøjelse. De negative konsekvens er nemlig, at arbejderklassen får mindre købekraft og derved igen er med til at trække systemet i krise.

En økonomi baseret på gæld

Den nuværende krise er en krise, som kommer ovenpå en hel række økonomiske bobler, som fortæller os, at økonomien længe har været ustabil. Denne boble-økonomi har været holdt oppe på spekulation og et forbrug bygget på lån og kredit. Allerede Karl Marx kunne se finanssystemets rolle i kapitalismen: "Banker og kredit bliver en af de mest potente hjælpemidler til at køre kapitalistisk produktion ud over sine egne grænser, og samtidig en af de mest effektive hjælpemidler for kriser og svindel." Finanssektoren har spillet en central rolle i den nuværende krise. Det er en sektor, som er vokset markant over de sidste 30 år. Faldet i profitabiliteten i realøkonomien, den produktive sektor, har fået investeringerne til at flytte til den spekulative sektor.

Væksten i de seneste 30 år har været mere og mere afhængig af lån og kredit. Det er vækst, som bygger på forventningen om yderligere vækst og på en arbejderklasse, som aldrig tidligere har været så gældssat som nu. I EU og USA er genrejsningen af økonomien meget svag og langsom. Og selv Kina, som har været set som verdensøkonomiens håb, er nu også kraftigt påvirket af krisen. Så selv om der kan komme et midlertidigt opsving, er det grundlæggende problem i form af faldende profitrate ikke blevet løst, bl.a. fordi der ikke har været en stor udrensning af systemet, som det sidst krævede en verdenskrig at gennemføre. Stormvejret for verdensøkonomien er derfor ikke overstået endnu.

Finansloven:

Enhedslisten må genfinde rollen som oppositionsparti

Det var et fatalt svigt, da Enhedslistens folketingsgruppe uden videre opgav kravet om en halvering af genoptjeningsperioden og i maj gik med i Pinseforliget, som også indeholdt markante forringelser for senior-jobberne.

Hans Jørgen Vad

Svigtet var langt værre, end da Enhedslisten opgav dagpengekravene til finansloven i efteråret 2012, for det var en yderst oppehøvet politisk situation, der havde udviklet sig efter lærer-lockouten og 1. maj, hvor regeringen fremstod mere forhadet end nogensinde.

Enhedslisten lå i flere målinger tæt på Socialdemokratiet, kun 2 % efter i et vejet gennemsnit den 6. maj. Og hele 66 % af befolkningen støttede genoptjeningskravet – inklusive et flertal i de borgerlige partiers samlede bagland.

Enhedslisten havde en helt

afgørende chance for at sætte regeringen kniven på struben, som blev forpasset af folketingsgruppens forligningsiver. For det hører med til billedet, at hverken Enhedslistens hovedbestyrelse eller forretningsudvalg på forhånd var informeret om dette svigt – end-sige havde godkendt det.

Et svigt, som blev skarpt kritiseret af alle a-kasser, men rost af Harald Børsting, som folketingsgruppen havde et timelangt møde med kort før kovendingen.

Enhedslisten taber som socialdemokratisk halehæng

Det er ikke Enhedslisten, som blev belønnet i meningsmålingerne siden maj, da vi (vejet) har tabt 3 %, som desværre er næsten det samme som Dansk Folkeparti har vundet. Hermed ikke sagt, at Enhedslisten skal lade sin politik styre af meningsmålinger – det er logikken bag dem, som er langt

det mest bekymrende:

For hvorfor stemme på Enhedslisten, når vi gang på gang svigter i sager, som der er en massiv folkelig opbakning bag?

Som ved finansloven i november 2012 og igen i maj 2013? For de 30.000, som falder ud af dagpengesystemet i 2013, ved jo godt, at det er fup, at "30.000 dagpengemodtagere får en hjælpende hånd fra .. Enhedslisten", som Information skrev den 20. maj.

Det de 30.000 (som er i familie med mindst 150.000) fik, var en lang næse, og det slider på troværdigheden.

Og de af de 8.000, som fik gavn af retningspakken, der har sat sig lidt ind i tingene, vil vide, at det ikke var Enhedslistens plan, men regeringens egen – hvilket jo slider yderligere på troværdigheden.

Enhedslisten må sadle om –

og HB må træde i karakter

Pressen har skrevet meget om Enhedslistens "magtfulde hovedbestyrelse", og det er helt korrekt, hvis HB har viljen til at bruge den.

Det har det imidlertid skortet noget på, men det er afgørende nødvendigt, hvis den danske udvikling skal undgå at blive kopi af den tyske, hvor en massiv udstødelse til "working poor" har været ledsaget af en markant faldende valgdeltagelse i underklassen: For er der ikke en markant synlig parlamentarisk opposition, hvorfor så gå hen og stemme?

Enhedslisten har muligheden for at rette op på dette frem til finansloven gennem markante krav med appel til underklassen – ikke bare på dagpengespørgsmålet, men også kontanthjælp, førtidspension, sygedagpenge og hvor skoen ellers trykker.

Skulle det føre til et valg (som er usandsynligt), har vi nogle rigtig gode sager at føre valgkamp på.

Skulle det bringe regeringen i reelle parlamentariske vanskeligheder (med risiko for at falde), så må den til lommen for at finde disse løsninger, hvis den fortsat vil køre i ministerbiler.

Det burde ikke være et problem, at finde den lille mia., som genoptjeningskravet koster eller de 3-4. mia. en dagpengeforlængelse koster, når der bruges 12-14 mia. på dum aktivering.

Græsrodderne må hjælpe hovedbestyrelsen

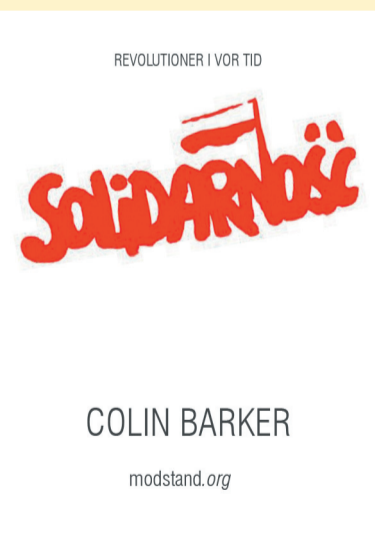
Jeg er ikke spor overbevist om, at HB alene har styrken til at sejle op mod en folketingsgruppes forligningsiver uden reelle indrømmelser på dagsordenen.

Men jeg tror, at det vil påvirke HB, hvis der ikke bare fra Enhedslistens afdelinger, men også de mange bevægelser derude, kommer nogle klare krav om, at skeen skal flyttes over i den anden hånd.

NYT FRA MODSTAND.ORG

Colin Baker – Solidarinosch

En del af serien 'Revolutioner i vores tid'

Det var en kombination af manglende politiske organisering af de mest radikale arbejdere, svigt og udsalg fra bevægelsens ledere og endelig et militærkup, som anbragte flere tusinde arbejdere i lejre, der endte med at kvæle bevægelsen.

Læs denne medrivende og glemte historie om en af den nyere tids mest massive arbejdermagtsbevægelser.

Pjecen kan købes for 10 kr. fra forlaget modstand.org

Alex Callinicos

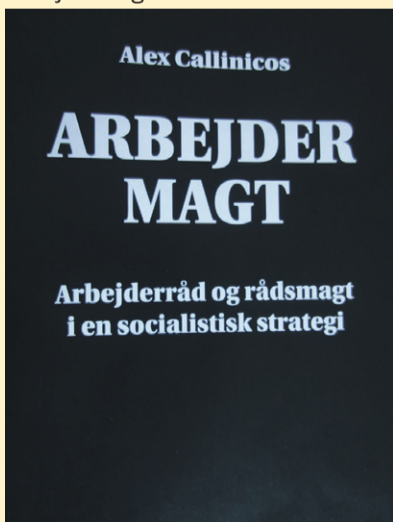
Arbejdermagt

Arbejderrådsbevægelser fik sit mest avanceret udtryk i Rusland omkring den russiske revolution i 1917. Men arbejderes erfaringerne med at danne egne organer begrænser sig ikke kun til Rusland.

Også i Tyskland, Italien og Spanien udfordrede arbejderne initiativer staten og den borgerlige elites magt. Hvad der går igen i alle de eksempler er dels at arbejderne organiserer alle på gulvplan på arbejdspladsen med én stemme pr. arbejder, og at alle der repræsenterer deres kollegaer kan trækkes hjem i sammen øjeblik de ikke har

opbakning i baglandet.

I tillæg har pjecen en artikel om de 17 sønderjyske byer, som på daværende tidspunkt var under tysk herredømme og som en del af "Den tyske Revolution" fik lokale arbejder- og soldatteråd, der afløste de lokale borgerlige kræfters magt - selv i Danmark har vi haft erfaringer med arbejdermagt.

Pjecen kan købes for 10 kr. fra forlaget modstand.org

3A – Aktive Arbejdsløse Akademikere

I Dansk Magisterforening vil et nyt kritisk netværk mobilisere og organisere arbejdsløse medlemmer til kamp mod beskæftigelsespolitikens undergravning af arbejdsmarkedet og opfordre til solidaritet mellem dem med arbejde og dem uden.

"Vi oplever dårlig, mistænkeliggørende og uværdig behandling i beskæftigelsessystemet. Vi oplever et arbejdsmarked, hvor vi gennem løntilskuds- og praktikordninger tvinges til at arbejde gratis for at få et egentligt arbejde. Vi oplever, at vi bliver presset ud af vores fag og at vi presses til dårligere løn- og arbejds-vilkår", skriver initiativtagerne i deres udspil.

3A har til formål at italesætte og ændre de politiske og strukturelle problemer, som rammer arbejdsløse. Netværket vil arbejde for en aktiv og synlig fagbevægelse, der varetager medlemmernes interesser fra et fælles og solidarisk perspektiv.

3A mødes hver onsdag fra 10-15 i København og arrangerer aktioner, kampagner, politiske forslag og offentlige møder.

Hvis du vil være aktiv så send en mail til: dm.arbejdslos@gmail.com

Folkestrejkerne i 1943

29. august var 70 års dagen for at den danske regering trådte tilbage, og ikke længere ønskede at give indrømmelser til den tyske besættelsesmagt.

Freddie Nielsen

Hver gang den dato fejres, så er det ovennævnte myte der trækkes frem og der peges på at regering og befolkning atter forenedes, efter der nedværdigende samarbejde med besættelsesmagten.

Det lyder jo meget smukt med den nationale enhed og sammenhold, men sandt er det ikke.

Regeringen gik ikke af, ministrene trådte et skridt tilbage og overlod den direkte regeringsudøvelse til topembedsmændene, men bag det hele var det stadig politikerne, der fortsat trak i trådene.

Når regeringen indgav sin afskedsbegæring fordi den ikke ønskede, at imødekomme det tyske krav, om at indføre dødsstraf, så er det nok rigtigt. Men den virkelige begrundelse var, at de kunne se hvad vej krigen gik, så de måtte så småt til at forberede sig på at besættelsen ikke varede evigt.

Politikerne vidste godt, at de var i et stadig voksende modsætningsforhold til store dele af befolkningen, som kunne blive farligt for såvel dem som for hele systemet, hvis de fortsatte som hidtil.

Det er her den virkelige betydning af august 43 er, for det drejede sig hverken om national enhed eller om forsoning mellem befolkning og politikere. Det drejede sig om at arbejderklassen trådte frem, og det var det der skulle til for at skræmme såvel politikere som arbejdsgivere.

KRISE

Sandt at sige, var arbejderklassens tilstand elendig, ved den tyske besættelse i 1940. Krisen havde raset i 10 år, og arbejderne var presset af høj arbejdsløshed.

I 1932 toppede den med over 30% og faldt først under 20% i 1939 for at hoppe op på 24% i 1940. Fra 1941 begyndte et fald og således var arbejdsløsheden 15% i 1942 og 11% i 1943.

Reallønnen havde det heller ikke for godt. Fra 1939 til 1940 steg priserne voldsomt, samtidig med at lønningerne raslede ned. Alt i alt faldt reallønnen med ca. 20% i de første besættelsesår.

Strejketallet var lige så stigende. Ifølge DA's statistik var der kun 1108 tabte arbejdsdage i 1939 og det faldt til 421 i 1940,

for så at stige til 1500 i 1941. Alt i alt et strejkeniveau som det var svært at få øje på.

Men det var ikke kun arbejdsløshed og krig, der holdt strejketallet nede. Da de "nationalt sindede" borgerlige partier gik ind i samlingsregeringen, krævede de strejkeforbud. I september 1940 indførtes "Lov om arbejdsforhold", med 2 hovedpunkter. 1. Totalforbud mod strejker og 2. Tvungen voldgift (forbud mod almindelige overenskomstforhandlinger).

KLASSEKAMP

Alligevel bobler klassekampen stadig, og i 1942/43 vokser strej-

der bar ved til arbejderklassens selvtilid.

I december 1942 strejkede B&W i protest mod nazistiske vagter på skibene, og da strejken bredte sig til Nordhavnsværftet, blev kravene indfriet. Samtidig vandt 500 befæstningsarbejdere ved Nymindegab en lønsejr efter bare 2 dages strejke.

Det satte i hvert fald noget i gang, for i januar 1943 var det sådan at antallet af tabte arbejdsdage indenfor jernindustrien, oversteg tallet for hele 1942.

Strejkerne drejede sig om alt fra lønkrav, over krav om bedre beskyttelsesrum og betaling for luftalarmer, til krav om faretillæg og mod nazister på arbejdsplad-

DKP er forbudt og ikke på stemmesedlem.

Men kun 1½ måned senere er der kommunalvalg, hvor arbejderlister (primært dække for det forbudte DKP) flere steder opnår ret markante stemmetal. F.eks. 13,8% i Aalborg, 12,3 i Esbjerg, 17,8 i Helsingør og 19,1% i Nakskov.

Samtidig bliver strejkerne mere samlende, og i august udvikler det sig til en decideret strejkebølge, der bølger hen over især Fyn og Jylland.

I begyndelsen af august strejker Odense værft mod tyske vagter, en strejke der fører til solidaritetstrejker på 12 af byens metalarbejdspladser, og i Aalborg strejker to cementfabrikker mod nazistiske sabotagevagter.

Begge vindes, men det er først med strejken i Esbjerg at man kan begynde at tale om bystrejker. Den 9. starter en strejke mod et 22-05 udgangsforbud, og efter 3 dage hvor byen er totalt lammet, slutter strejken med en sejr.

Den 18. er det igen Odense, og denne gang med total bystrejke, der også breder sig til mange byer på Fyn. Odense er lammet i 6 dage, og den 23. flytter strejkecentret til Nordjylland, hvor især strejkerne i Aalborg, Nørresundby og Frederikshavn er massive.

SPONTANITET

Da regeringen træder tilbage den 29. august, og besættelsesmagten indfører undtagelsestilstand med bl.a. dødsstraf for at strejke, afblæser strejkeledelsen kampen. Det tyder ganske vist

ikke på at strejkeviljen er brudt i Nordjylland, men ledelsen afblæste af frygt for at kampen skulle gå i opløsning.

Den almindelige fortælling i tiden, siger at det ofte lykkedes at få strejkerne startet, ved at man bildte hinanden ind at andre allerede var i strejke, og således ping-pongede strejkerne i gang. Der vil være de der hævder, at den slags er snyd, men en strejke er en yderst demokratisk handling, så det er kun når vreden og viljen til kamp er til stede i arbejderklassen, at den slags kan lade sig gøre.

Historikeren Hans Kirchhoff skriver i disputats – Augustop-røret 43 – at da han indsamlede materiale, var det ikke muligt at gå ind i et arbejderhjem i Odense, uden at støde på "manden der startede folkestrejken". Det er nok overdrevet, men det vidner om en stolthed og et vist islæt af spontanitet omkring strejkerne i 1943.

De officielle repræsentanter, så vel i Socialdemokratiet som i fagbevægelsen, var da også argt modstandere.

Da enkelte mindre arbejdsgivere i Odense, viste sig sympatisk indstillet overfor de strejkende, sagde DA's næstformand, på et lokalt møde: "Jeg ved at der blandt arbejderne ledere er stor betænkelighed ved, at arbejdsgiverne firer på deres ret, da det kan betyde, at lederne får vanskeligt ved at styre arbejderne. Det er en meget farlig situation vi er i, idet strejken ikke er organiseret af lederne, men udenom dem af arbejderne selv. Dette er det farligste af alt farligt..."

Men selvfølgelig var det ikke ren spontanitet, der fik arbejdsplads efter arbejdsplads, by efter by til at kaste sig ud i en strejkebevægelse, vendt mod såvel besættelsesmagten som mod den danske regering og myndighederne. Uden en organisering med rod i arbejderklassen havde det aldrig været muligt – det illegale DKP, havde efter anslaget i 191, fået geopbygget en vis styrke, og var meget ledende i bevægelsen.

Hvor vidt auguststrejkerne var en sejr eller ej kan diskuteres, men det der i virkeligheden betyder noget, er at vi kan se hvordan en trynet og svækket arbejderklasse, selv under de mest umulige forhold er istand til at rejse sig igen.

Det er en meget farlig situation vi er i, idet strejken ikke er organiseret af lederne, men udenom dem af arbejderne selv. Dette er det farligste af alt farligt...

ketallet. I 1942 siger DA's tal godt 9000 tabte arbejdsdage, og i 1943 opgøres det til næsten 30.000, og det er vel at mærke uden selve auguststrejkerne.

Omslaget skyldtes flere ting. Dels faldet i arbejdsløsheden, dels at Tysklands krigslykke var vendt, dels at reallønsfald og andre krigsulemper begyndt at gå arbejderne på, og sidst men ikke mindst et par markante strejkesejre, alt sammen noget

sen. Strejkerne var selvfølgelig også vidt forskellige, fra ½ dage til trælossernes lønstrejke i Købehavn, der varede 2 måneder.

STØRRE SAMLING

I løbet af 1943 sker der også en politisk udvikling sammen med den voksende selvtilid. I marts er der folketingsvalg, og det resulterer ganske vist nærmest i status quo – bortset fra at

From Denmark to Greece – no nazis in the streets!

Internationale Socialister og Crisis Mirror havde taget initiativ til en solidaritetsdemonstration for de græske antifascister den 27. september.

Christine Kyndi Bergen

Anledningen var den græske statsanklager mod KEERFA (bevægelsen mod racisme og den fascistiske trussel) og Gyldent Daggrys mord på den antifascistiske rapper Pavlos Fyssas (Killah P). Omkring 150 antifascister samledes foran den græske ambassade og gik mod Folkets Park i en demonstration fyldt med antifascistiske kampråb og bannere.

Demonstrationen var ikke kun en

antifascistisk demonstration – den skabte en kobling mellem krisepolitikken og fascismens fremvækst med kampråb og bannere. Et af kampråbene lød "from Denmark to Greece – no nazis in the streets!" Demonstrationen skabte således også et link til situationen i Danmark, hvor vi bekæmper nazisterne, som prøver at komme i offensiven og stille op til kommunalvalget. Mange af deltagerne i solidaritetsdemonstrationen kommer til at være med til at løfte den opgave.

På demonstrationen blev konkrete initiativer mod Danskernes Partis kommunalvalgkampagne opreklameret.

AFA inviterer til antifascistisk stormøde: *Ingen nazister til kommunalvalget!*

Tid og sted: søndag den 13. oktober kl. 15.00-16.30, Osramhuset, Valhalsgade 4, Nørrebro.

AFA skriver bl.a.:

Under valgkampen forventer vi, at Danskernes Parti og andre fascistiske grupper vil være aktive med omdeling af løbesedler, debatmøder og lignende.

Det må ikke ske uimodsagt. Overalt hvor nazister og racister stikker hoved frem, skal de møde modstand!

På stormødet vil der være oplæg omkring status på højrefløjen i både København og resten af landet samt en gennemgang af de forventede aktiviteter op til valget. Se mere på ProjektAntifa facebook under events.

Stop det nazistiske Danskernes Parti ved kommunalvalget!

Vi kan stoppe Danskernes Parti (DP), men det er nødvendigt med en aktiv kampagne mod deres opstilling til kommunal- og regionsrådsvalg. Der er flere initiativer på vej.

Christine Kyndi Bergen

Nazister i jakkesæt

Da en stor del af Danmarks National-socialistiske Bevægelses top brød ud og stiftede DP, var det ikke fordi, de havde ændret politisk holdning. Det skete ud fra taktiske overvejelser om hvordan, man kunne tiltrække flere til nazistisk politik.

Her valgte udbryderne en strategi, der har virket for andre nazistiske partier rundt om i Europa: at pakke hagekorset og nazi-uniformen sammen, afdæmpe den nazistiske retorik og trække i jakkesæt.

At blive set som et "legitimt" parti på linie med alle andre partier. At udnytte vreden mod krisepolitikken og voksende arbejdsløshed. Det er hvad, DP håber på kan bryde med den isolation, danske nazister har befundet sig i længe.

Derfor har de også reageret med politianmeldelser mod Redox og SFIs rapporter, som afslører dem som nazister og kæder dem sammen med voldelige "gorillaer" og overfald på venstrefløjsaktivister.

For DP har opstillingen til kommunal- og regionsrådsvalg fra dag ét været en vigtig del af "pænheds"-strategien og en måde at præsentere sin politik for langt flere på.

Aktiv valgkamp

DPs kommunalvalgkamp betyder, at de (sikkert sammen med andre fascistiske grupper) vil være aktive med uddeling

af løbesedler, prøve at få læserbreve og artikler i lokale aviser, blive inviteret til debatmøder osv.

I mange dele af København og Brøndby har DP (og Danmarks Nationale Front) desuden været ude og hænge klistermærker op.

DP er også blevet inviteret med til en række debatmøder på jyske uddannelsesinstitutioner (se hvor og hvornår på projektantifa.dk).

Ingen platform til nazisterne!

At deltage i debatmøder med andre partier er med til at legitimere DP, som "Nationaldemokraten", deres uofficielle netavis skriver efter en debat på Tørring Gymnasium:

"Valgkampen er i gang og Danskernes Parti er med til debatmøder på lige fod med andre partier. [...] selv Enhedslisten vil debattere med partiet".

Regionsråds-kandidaten for Enhedslisten, der deltog i debatten, begrundede dette overfor modkraft.dk med, at vi skal gå i debat med DP og at det er demokraters pligt at argumentere mod anti-demokratiske holdninger.

Men DP er ikke som andre partier – formanden Daniel Carlsens hyldest til den fascistiske og voldelige gadekampsorganisation Gyldent Daggry viser tydeligt hvilken slags parti, DP vil opbygge.

Hvis Danskernes Parti bliver stærke nok, vil de – ligesom Gyldent Daggry i Grækenland – med vold undertrykke minoriteter, venstreorienterede og fagligt aktive. Derfor skal DP fratages muligheden for at organisere og ytre sig.

Enhedslisten boykotter nazister

Enhedslistens Landskontor har nu udsendt

en mail hvori, der argumenteres for at få partierne til at boykotte DP til valgsteder, og at man skal uddele protestløbesedler på valgsteder, hvor de deltager.

Det er et vigtigt skridt. DP brugte nemlig Enhedslistens deltagelse i paneldebatten på Tørring Gymnasium til at forsøge at splitte antifascisterne og isolere dem, som siger ingen platform til nazister, som ekstremister.

Og forhåbentlig betyder det også, at Enhedslisten-kandidater vil være med til at opbygge modstanden mod DP.

Stop Danskernes Parti!

Siden deres opstart har valgkampagnen 2013 været en vigtig del af DPs forsøg på at bygge deres organisation større og stærkere. At give DP et nederlag nu vil derfor ramme dem hårdt.

DPs succes afhænger af, om det lykkes dem at fremstå som et "normalt" parti, og om de kan blive en del af den politiske debat frem mod valget. Det er derfor dér, vi må slå til for at give dem et nederlag.

Vi skal sætte fokus på, at DP er et nazistisk parti. Og vi skal forhindre, at de får en stemme i debatten.

Hvis de bliver inviteret til vælgermøder, skal vi argumentere for, at de andre politikere boykotter at deltage – og endnu vigtigere: vi skal sørge for protester og løbeseddelsuddeling udenfor vælgermøderne. Vi skal forsøge at forhindre, at de får en stemme i lokalaviser.

Hvis DP afholder arrangementer, skal de blokeres. Vi skal fjerne deres propaganda fra bybilledet og erstatte det med antiracistiske materialer og info om, at DP er nazister.

DP prøver at kanalisere vreden over krisen over i racisme. Antiracismen er en vigtig del af kampen mod DP – vreden er reel nok, men den skal ikke rettes mod indvandrere og østarbejdere, men mod arbejdsgivere og politikere, som skaber arbejdsløshed og nedskæringer.

Racismefri by!

Det vigtigste er, at vi opbygger brede netværk, som kan gøre modstand mod DPs kampagne. De netværk skal opbygges i hvert lokalområde, hvor DP er aktive.

Hvis vi skal opbygge sådan nogle netværk, skal vi ikke lade os styre af nazisternes dagsorden og kun reagere på DPs aktiviteter. Vi skal også skabe vores egne aktiviteter at opbygge netværket omkring.

Racismefri By er et forsøg på at skabe sådan et netværk – vi vil deltage i blokader og protester mod DP. Men derudover vil vi arrangere vores egne antiracistiske aktiviteter.

Første aktion bliver på Amager, hvor vi vil fjerne nazisternes propaganda fra gadebilledet og sprede det antiracistiske budskab. Vi opfordrer til, at idéen bliver kopieret, så vi kan svække Danskernes Parti i by efter by, skole efter skole i hele landet.

FAKTA

Danskernes Parti stiller op til kommunalvalget i København, Brøndby, Sønderborg, Århus, Fredericia og Hjørring.

De stiller op til regionsrådsvalg i region Nordjylland, Midtjylland, Syddanmark og Hovedstaden.

Kommunalvalg 2013:

DANSKERNES PARTI ER ET "MODERNE" NAZISTISK PARTI

Da Daniel Carlsen og en gruppe omkring ham i foråret 2011 stiftede Danskernes Parti (DP), var det blot to en halv måned siden, de havde været en del af DNSB's ledelse.

Bo Stefan Nielsen

DNSB havde op gennem 1980'erne og 90'erne forsøgt at genrejse dansk nationalsocialisme med et klassisk program, organisationsstruktur og symbolbrug hentet i 1930'erne og årene under 2. Verdenskrig.

Kritikken fra udbryderne lød, at DNSB ikke kunne levere resultater og at der manglede aktivisme.

Den nye partiledelse, bestående af ex-DNSB'ere, ønskede at "modernisere" det politiske projekt og det nye parti satte med det samme kursen mod kommunal- og regionsrådsvalget i november 2013.

Målet var i første omgang at blive opstillet over det meste af landet og at opnå repræsentation i mindst ét byråd.

Lige nu er DP i fuld gang med det mest ambitiøse forsøg på at nå ud til et større publikum, der er set på den højreekstreme scene i Danmark siden 2. Verdenskrig.

Metoden hertil er importeret fra udlandet, særligt Sverige og Tyskland, hvor nazister har smidt gadekæmper-uniformen og stiller op til valg under dække af at være såkaldte "nationaldemokratiske", lovlige partier, som påstår at tilslutte sig parlamentarisk demokrati.

DP's "demokrati" er et tyndt lag fernis

Ikke kun partiets kandidater til valget er trukket i pænt tøj. Også det for DNSB så notoriske hagekors er skrottet.

Erstattet af et logo der, som i anden kendt nazistisk symbolik, kombinerer det hedenske med det protestantisk kristne, illustreret ved Dannebrog på baggrund af et skjold, omkranset af Yggdrasil, livets træ fra nordisk mytologi. Med et kors på skrå, der grafisk minder om netop et hagekors.

Partiet er bygget over samme model som DNSB's med forbillede i 1930'ernes nazi-Tyskland, komplet med autoritær struktur, en evnævlig fører og fuldstændigt blottet for demokrati i nogen form. Og det rækker ud over de interne rækker.

Næppe overraskende viser partiets påståede ideologi, "nationaldemokratismen", sig ved nærmere eftersyn ligeledes at dække over en lettere opdateret version af noget, vi allerede kender fra de sorteste kapitler i historiebøgerne.

I partiets første program fra 2011 fremgår det således, at "partiet vil arbejde for et styre, hvor statsministeren skal have absolut autoritet og støtte sig til et selvsupplerende landsting, bestående af nationens bedste mænd, der skal udgøre den øverste myndighed i samfundet".

Ændret retorik – samme indhold

Retorikken er også ændret. Et af

forbillederne er det tyske NPD, et nazistisk parti som har været nødt til at ændre sin retorik af indlysende grunde – i Tyskland er nazistiske organisationer og propaganda forbudt. Det har ført til udvikling af nye begreber, som dækker over noget, vi dog kun kender alt for godt.

I delstaten Mecklenburg-Vorpommern fik NPD hele 7 % ved valget i 2011 og ved det tyske parlamentsvalg forleden fik de 1,3 %.

I DP's program og i Daniel Carlsens bog "Odelsret til Danmark" opereres der med uvidenskabelige fup-begreber som "lav-IQ-lande" og "etnopluralisme".

"Lav-IQ-lande"-begrebet bruges som klassisk racebiologi. Daniel Carlsen hævder, at indvandring fra "lav-IQ-lande" er landskadeligt. Ifølge ham vil blanding af gener fra "lav-IQ-lande" med gener fra etniske danskere trække den samlede nationale intelligens ned.

Etnopluralisme er en opdateret udgave af raceorien. I stedet for fortællingen om "den ariske menneskerace", der er alle andre racer overlegen og dermed er naturlige herskere, fortælles der om en såkaldt "naturlig orden", hvor etniciteter hører til bestemte steder i verden og skal blive dér og ikke blande sig hverken kulturelt eller genetisk med de andre etniciteter.

Nazistisk politik kræver voldelig fascistisk organisation

DP formulerer i tråd med det velfriserede ydre alt dette i et valg-

kampsprog, som det er meningen ikke skal virke alt for retorisk afskrækkende på de mennesker, som de i virkeligheden er interesseret i at møde og vinde for den mere langsigtede opbygning af et ny-nazistisk projekt.

DP vil således have "fuldt stop for indvandring", igangsætte "hjemsendelser", og have "dansk arbejde til danske hænder".

Altså et forsøg på at skabe legitimitet for idéen om etnisk udrensning og et racerent Danmark. Sådanne antidemokratiske mål kan ikke nås gennem parlamentet - og da slet ikke gennem byråd og regionsråd. Arbejderklassens organisationer og andre ikke-fascistiske kræfter vil være en hindring herfor.

Fascistiske organisationer har derfor enten åbne eller uofficielle voldelige kræfter til at bakke organisationen op i kampen om gaden i forsøg på at smadre fagforeninger, venstrefløjens organisationer og de racefremmede og uønskede elementer i samfundet.

DP har da også ved flere lejligheder samarbejdet med Danmarks Nationale Front, en af de voldeligste af nazi-grupperingerne her i landet.

Ligesom den netop offentliggjorte statslige rapport fra SFI "Antidemokratiske miljøer Midt-Vest"

konkluderer,

at DP er en

antidemokratisk

ekstremistisk organisa-

tion, som flere gange har hyret "gorillaer" til, på førerens ordre, at udøve vold mod venstreorienterede.

Danskernes Parti er, uanset indpakningen, et nazistisk parti, hvis umiddelbare mål er at lukrere på vreden over den dybeste krise siden sidste gang fascismen marcherede i Europa.

Det gør de ved at slå på racisme, nationalistisk isolationspolitik og en feel-good-skrone om det særlige danske fællesskab, som går forud for alle andre særpræg og som ikke mindst underkender betydningen af klasser.

Dette må ikke forveksles med politiske holdninger, som socialister og antiracistere kan bekæmpe ved at diskutere disse. Nazisme er en forbrydelse, som ikke skal tillades nogen platform.

Læs Redox nye rapport om Danskernes Parti på www.redox.dk

Modstand mod nazistisk valgkamp i Århus

Danskernes Partis valgkamp vil blive mødt af modstand i Midtjylland fra bl.a. anti-racistere og venstrefløjsaktivister. F.eks. vil bl.a. Anti-racistisk Netværk i Århus og SUF arrangere protester og flyer-uddelinger de steder, hvor Danskernes Parti er inviteret til paneldebatter.

Desuden er det 9. november 75 år siden siden Krystalnatten i 1938, hvor det tyske nazi-regime for alvor indledte forfølgelsen af jøderne.

Vi opfordrer alle til at holde øje med aktiviteterne imod Danskernes Parti og deltage i dem.

Lars Henrik Carlskov

Formanden for Danskernes Parti hylder voldelig nazi organisation

Daniel Carlsen, formand for det nazistiske Danskernes Parti, var i nyhedstimen på DR2, der udtalte han sig bl.a. om Gyldent Dagry:

"...Gyldent Dagry er en ledestjerne for europæisk nationalsisme..."

Det viser med alt tydelighed hvad Danskernes Parti er for et parti!

Fortsat oprør i Syrien

USA's krig mod Syrien er udsat på ubestemt tid, men oprøret fortsætter trods svære betingelser.

Jørn Andersen

Oprøret i Syrien begyndte i marts 2011. Kort forinden var diktatorerne i Tunesien og Egypten blevet væltet af massive folkelige demonstrationer.

I Syrien begyndte det ikke som et oprør, men som et krav om reformer. Trods Assad-regimets snigskytter og militære angreb fortsatte demonstranterne i ugevis med at protestere ubevæbnet. Først da det blev for blodigt, begyndte demonstrationerne at blive beskyttet af bevæbnede civile.

Assad-regimet svarede igen med bombeangreb på de byer, hvor protesterne var stærkest. Det seneste halvandet år har der reelt været tale om en borgerkrig mellem Assad-regimet på den ene side og oprørere af forskellig art på den anden.

Socialt oprør

Militariseringen af konflikten har fået mange til at nægte, at der er tale om et "rigtigt" oprør. Nogle ser det som en "meningsløs" borgerkrig med radikale islamister, CIA-agenter – og en nærmest uskyldig Bashar al-Assad.

Men de seneste 20-30 år har

Assad-regimet ført en politik, der minder meget om Ben Alis i Tunesien og Mubaraks i Egypten.

Det begyndte i midt-80'erne med angreb på lønninger, social sikkerhed og støtte til dagligvarer. De seneste 15 år har der været meget mere samarbejde med privat kapital, afvikling af "socialstaten" – og parallelt hermed en styrkelse af den undertrykkende stat.

I 2005-7 flygtede ca. 1,5 millioner mennesker til Syrien fra Irak-krigen. Og både den militære tilbagetrækning fra Libanon i 2005 og især finanskrisen i Dubai i 2008 betyder, at mange migrant-arbejdere vender hjem – og holder op med at sende penge hjem til familien.

Ulighed

Store mængder jord er blevet privatiseret. Og i 2008-10 ramte en tørke-katastrofe især bønderne hårdt. Titusinder af bønder måtte flytte ind til storbyernes forstæder – sammen med hjemvendte migrant-arbejdere og irakiske flygtninge. Og netop disse forstæder har været oprørets centre.

I 2010 tjente 61 % af de syriske arbejdere under 190 \$ (ca. 1050 kr.) om måneden. Mange måtte bo 2-3-4 mennesker pr. værelse. Arbejdsløsheden, især blandt unge, var høj.

Så samtidig med at overklassen blev rigere og rigere, blev livet for

arbejdere og bønder hårdere og hårdere.

Som en bonde fra Deraa sagde til en journalist en uge før oprøret startede i 2011: "Man kan ikke blive ved med at presse folk på den måde. Det kan man bare ikke. Alt hvad der kræves er en gnist."

Gnisten kom i form af oprørerne i Tunesien og Egypten.

Svag klassekamp

I Egypten havde der været store demonstrationer til støtte for den 2. palæstinensiske Intifada i 2000. Herefter store demonstrationer mod Irak-krigen i 2003. Fra 2004 den anti-kapitalistiske bevægelse "Kifaya". Og ikke mindst større strejker fra 2006-8 og frem.

Syrien har ikke haft en sådan proces til at bygge netværk mellem oppositionelle i nær samme omfang. Derfor har oprøret haft et meget mindre klasse-baseret udtryk – selv om de sociale (klasse-mæssige) modsætninger er store.

Det betyder, at der endnu ikke er den organiserede kraft af arbejdere, der kan lamme regimet. I Egypten var det formentlig den afgørende faktor, der fik generalerne til at indse, at de måtte ofre Mubarak i 2011.

Demokrati fra neden

Alligevel er der opstået en noget mere demokratisk styreform i

Syrien: Hvorfor angreb USA ikke?

USA ønsker ikke en krig i Syrien – af flere grunde:

- Syrien er ikke specielt strategisk vigtig for USA
- De er bange for et nyt Irak eller Afghanistan, som begge har været nederlag
- De er bange for den hjemlige reaktion. Obama har nok at gøre med den økonomiske krise, og han har ikke brug for at være skydeskive for hjemlig krigsmodstand.
- Så det er ikke fordi USA er blevet mere fredelig. Det var en simpel cost-benefit-analyse.
- Men da giftgas-angrebet fandt sted 21. august var Obama nødt til at stille sig i spidsen for dem (heriblandt Hollande i Frankrig, Cameron i Storbritannien og Helle Thorning i Danmark) der ønskede et angreb.
- Hurtigt viste det sig dog, at den amerikanske befolkning var meget lidt indstillet på endnu en krig, og at Obama ikke kunne vinde flertal i kongressen. Obamas aftale med Rusland om FN-inspektører reddede ham ud af dén knibe.
- USA er nok verdens stærkeste militære magt, men spiller ikke den samme politiske rolle som før Irak og Afghanistan.

Breiviks parti til at indgå i regering

Det Konservative Parti har vundet valget i Norge med 27 % af stemmerne.

Af Thomas Kvilhaug, Oversat og forkortet af Anna Wolf

Fremskrittspartiet fra den yderste højrefløj står nu for første gang nogensinde til måske at indgå i en koalitionsregering med dem og lover "hårdere indvandrerpolitik" og skattelettelser.

Partiets forkvinde, Siv Jensen, bragte udtrykket "snigende islamisering" ind i norsk politik, og bekræftede sin position imod muslimer bare få uger efter hendes tidligere partifælle Anders Breiviks massakre i juli 2009. Partiets tilslutning var faldet siden 2009 og mistede yderligere tilslutning.

Partierne undgik dog politisk at behandle Breiviks massakre og holdt Fremskrittspartiet ude af egentlig knibe.

Det har passet Fremskrittspartiet godt, at den tidligere "Rød-Grønne" koalition de sidste otte år har gennemtvunget en række neoliberale reformer og angrebet asylansøgere hårdere end nogen anden regering.

Den konservative koalition vil nu dedikere sig til at underminere fagforeningerne og arbejdernes rettigheder, samt privatisere og skære i den offentlige sektor.

Vi må forberede os på at bekæmpe deres racisme og fjendtlige procedurer mod indvandrere og flygtninge.

Følg ISU på Facebook

Smid et like til Socialistisk Arbejderavis, følg med i klassekampen og hjælp med at sprede vores artikler. Og meld dig ind i Internationale Socialisters Facebook-gruppe, som bruges til diskussion og organisering.

Derfor forsøger den sig nu med forhandlinger, som måske ofrer Assad, men fastholder regimet. En sådan løsning vil få stor opbakning fra fx USA, EU, Rusland osv. Men den vil næppe være stabil.

For de syriske arbejdere og bønder er det ingen løsning. For dem er oprøret nødt til at få en dybere social karakter, hvis de skal kunne se løsninger.

HVORHEN FOR DEN EGYPTISKE REVO- LUTION?

Onsdag den 14. august blev en sort dag i den egyptiske revolutions historie. Umiddelbart pga. af militærets nådesløse nedslagtning af op mod 1000 (måske flere) aktivister fra Det Muslimske Broderskab og den militære undtagelsestilstand, der blev iværksat samme dag.

af Hans Jørgen Vad

Det mest uhyggelige var dog, at denne forbrydelse kun blev mødt med spage internationale reaktioner – også fra brede dele af venstrefløjen, som udviklingen har efterladt i den dybeste forvirring.

Kun de færreste havde blik for, at militæret nu var hovedfjenden, og at det kunne blive indledningen til en langt bredere og langt mere blodig kontrarevolution på hele den revolutionære bevægelse.

Islamofobisk formørkelse
Den egyptiske revolution har i dens seneste faser ikke haft den store bevågenhed fra venstrefløjen, en vigtig irrationel årsag hertil, er den islamofobiske formørkelse, som har haft en næsten hegemonisk ideologisk magt i det samlede vestlige mediebillede.

Mindst siden 11. september 2001, men som allerede begyndte at gøre sig gældende efter Murens fald. Et fjendebillede er jo altid rart at have!

Denne formørkelse har også bidraget til en forvrænget forståelse af Det Muslimske Broderskabs sociale karakter, som hverken kan sammenlignes med mulaherne i Iran eller Taliban i Afghanistan.

På visse punkter (især deres omfattende sociale praksis) minder de mere om de socialdemokratiske bevægelser før 2. verdenskrig, der byggede på en masseopbakning.

Her er det værd at huske, at også socialdemokratiske ledere var dybt reaktionære, som fx Noske og Ebert, der nedkæmpede den tyske revolution i 1919 og Stauning, som i 1941 var med til at internere kommunisterne.

Af historiske grunde (stalinistisk ideologi bl.a.) har islamofobien endnu ældre rødder på den egyptiske venstrefløj, hvilket har blokeret for en nuanceret opfattelse af Broderskabet.

Og på det seneste har det betydet, at dele af venstrefløjen principløst har billiget nedslagtningen af det, og (i

værste fald) har bakket op eller (i bedste fald) kun reageret passivt på militærets undtagelsestilstand, som er et angreb på revolutionen.

Er revolutionen død – eller ulmer gløden endnu?

Det er umuligt at forudsige udviklingen det næste år. Umiddelbart ser det mørkt ud, da det hidtil ikke har været muligt åbent at udfordre undtagelsestilstanden. Men omvendt har vi indtil videre ikke set militæret have modet til at smadre selve de folkelige organisationer, selv om det kan ændre sig.

Særligt opmuntrende har det været, at militæret ikke kunne bryde en tekstilstrejke med 10.000 deltagere i slutningen august.

Ligeså at arrestationen af arbejderjuristen Haitham Mohammedain blev opgivet den 9. september – få dage efter anholdelsen.

Det skete efter massive protester, og så sent som den 24. september kunne man i "AlAhram" (militærets hoforgan) læse, at "en ny 'anti-Broderskabs-, anti-

militær' front var lanceret for at 'opnå revolutionens mål'".

At en sådan organisation, hvor bl.a. Revolutionære Socialister indgår, kan organisere åbenlyst viser at dele af revolutionens landvindinger er ikke gået tabt.

Dernæst presses militæret af, at de økonomiske problemer, som fremkaldte strejkebevægelsen 2012/2013 stadig er uløste, og kan udløse en ny strejkebevægelse, der er så stærk, at ingen undtagelsestilstand kan stoppe den.

Med andre ord er der tale om en delikat balance, som kan falde til begge sider, og hvor den subjektive faktor spiller en vigtig rolle.

Her er det afgørende, hvilken lære og hvilke konklusioner, som titusinder af revolutionære aktivister har draget af de sidste to-tre måneders dramatiske hændelser. Det vil afgøre, om håbet om "Brød, Frihed og Social Retfærdighed" er en aktuell parole. Eller om håbet skal udsættes på ubestemt tid!

Det tyske valg

Et boost til Merkel – og oppositionen til venstre

Den tyske kansler Angela Merkels parti, CDU, voksede i stemmetal ved det tyske valg søndag den 22. september. Til gengæld har hendes koalitionspartner, det neoliberale FDP, mistet alle sine parlamentsmedlemmer for første gang siden 1948. Merkels popularitet udspringer af relativ stabilitet i den voksende økonomi.

Af Phil Butland, oversat af Anna Wolf

SPD og Die Grünen mistede begge stemmer, da de ikke har været en tydelig opposition til Merkels regering. De har desuden stemt for udsendelse af tyske tropper til krigszoner. Endelig har fagbureaukratiet tæt på SPD været med til at lukke arbejderkampe ned.

Det radikale venstrefløjsparti Die Linke fik også færre stemmer end ved sidste valg efter to år med interne magtkampe. Men når alt kommer til alt fik det næsten 9% af stemmerne og vil være det største oppositionsparti, hvis CDU og SPD som forventet går sammen i en koalition. Protestbevægelser vil blive styrket af tre nye Die Linke-parlamentsmedlemmer, der støtter Die Linkes venstrefløj i Marx21

Den hårde højrefløj i form af det ultraliberale AFP kom ikke ind i parlamentet ved dette første forsøg.

Kinas arbejderbevægelse styrket

Den kinesiske arbejderbevægelse er vokset og blevet stærkere i de senere par år. Vores billede af den kinesiske arbejderbevægelse som svag og undertrykt måske må ændres.

Af Anna Wolf

Den 31. maj 2010 strejkede hundredvis af arbejdere fra en Honda-fabrik i Guangdong i det sydlige Kina, og trods "tropper" fra den officielle fagforening, der blev indsat til at tvinge Honda-arbejderne tilbage på arbejde, blev det de strejkende, der løb med sejren.

Dette markerer et nyt kapitel i den kinesiske arbejderbevægelses kamp. Siden 2010 har mange flere strejker spredt sig ud over landet indenfor flere forskellige fag og i forskellige byer.

I februar 2013 strejkede man på en papirfabrik i byen Guangzhou. De fem strejkeledere blev fyret, men i april gik de fyrede arbejdere i retten og krævede kompensation for mistet arbejde og indtægt. I maj 2013 i samme by strejkede over 100 hospitalsarbejdere, fordi de var tvunget til at arbejde uden kontrakt. Da strejken stoppede, fortsatte hospitalets sikkerhedsvagter deres strejke, men blev arresteret.

Der ses generelt en øget klassebevidsthed blandt de kinesiske arbejdere. De er så småt begyndt at organisere sig, er blevet bevidste om deres rettigheder og står ved deres krav. De er ikke trænede og har meget at lære om organisering og kamp, og strejkerne har været præget af en vis spontanitet.

Hvor fagforeningen som tidligere nævnt nærmest har været regeringens lakajer, arbejder man i China Labour Bulletin nu for, at den reelt skal repræsentere arbejderne, der aktivt skal overtage styringen, og opbygge en stærk organisation.

Grækenland mellem fascistisk vold og antifascistisk modstand

Det politiske mord på den venstreorienterede rapper Pavlos Fyssas aka Killah P, som blev begået d. 18. september af et medlem af nazi-partiet Golden Dawn på ordre fra ledelsen, kom på et tidspunkt, hvor nazisterne på det seneste havde eskaleret deres aktiviteter og ikke mindst deres gadevold mod indvandrere og politiske modstandere.

Bo Stefan Nielsen

Den 13. september havde Golden Dawn-gadekæmpere, bevæbnet med baseballbats og brækjern, overfaldet en gruppe kommunister, der delte løbesedler ud på gaden i et athensk arbejderkvarter, og ni kommunister måtte indlægges med kvæstelser.

Weekenden forinden mordet på Killah P havde partiet to gange trukket overskrifter ved deres aggressive optræden ved en højreradikal markering af en årsdag for faldne nazikollaboratører fra 2. verdenskrig, ligesom et parlamentsmedlem havde heilet ved en national helligdag for besættelsen.

Golden Dawn havde i samme forbindelse erklæret, at den da-

værende modstandskamp mod den nazistiske besættelse var et "folkemord", og at den nuværende regering er "landsforrædere", som styrer mod en kommende borgerkrig, der vil blive et slag mellem højre- og venstreorienterede kræfter.

Sideløbende er det kommet frem i medierne, at Golden Dawn modtager militærtræning af græske specialstyrker.

Disse for Europa så utrolige begivenheder må ses som et forsøg på at fremstå som et stærkt og handlekraftigt nationalistisk alternativ til såvel den nyliberale regering som til venstrefløjen i en tid, hvor nazisterne for første gang i meningsmålinger stod til at blive landets tredjestørste parti.

Mordet på Killah P

Mordet på Killah P blev vendepunktet i denne nazistiske

skræmmekampagne og kamp om dominans på gaderne.

Gaderne eksploderede i antifascistisk modstand, og demonstrationer, strejker og gadekampe spredte sig den efterfølgende uge over hele Grækenland. Det kulminerede foreløbig d. 25. september med 60.000 mennesker på gaderne, hvor Golden Dawn's hovedkvarter blev angrebet.

Presset på regeringen virker

Kravet fra gaderne, bevægelserne og fagforeningerne har været tydeligt: Golden Dawn skal stoppes! I dagene efter mordet blev den ene politichef med forbindelse til Golden Dawn efter den anden fjernet fra deres poster.

Og d. 27. september vendte den samme højreorienterede regering, som for blot to uger siden åbenlyst talte om mulighederne for Golden Dawn-deltagelse i en kommende regering, og som så åbenlyst har lukeret på fascistens og racismens polariserende klima i arbejderklassen, så på en tallerken.

Partileder Nikolaos Michalolia-

kos blev sammen med tre andre GD-parlamentsmedlemmer anholdt af politiets anti-terrorkorps, og der er udstedt arrestordre på indtil videre over 30 partimedlemmer, som alle er under anklage for at "opbygge en kriminel organisation".

Det er første gang siden militærdiktaturets fald i 1974, at parlamentarikere er blevet fængslet.

Situationens alvor understreges af en anden faretruende begivenhed, der fandt sted d. 23. september, da en militær specialenhed i det græske forsvar, 'the Special Forces Reserve Union (KEED)' demonstrerede på Syntagma pladsen i en militærparade, under krav om regeringens afgang til fordel for en 'militærstøttet national enhedsregering' - altså et militærkup.

Fascisterne har fået et tilbage-slag, men er ikke knækkede. Nu hviler alles øjne på venstrefløjen, for det er herfra alternativet til fascisternes kommer, og ikke fra regeringen eller den stat, der indtil for nylig har samarbejdet med Gyldent Daggr.

Hvad kan vi lære af Chile 1970-73?

I disse dage er det 40 år siden Pinochets kup i Chile, der druknede arbejdernes og landarbejdernes bevægelse i blod og undertrykkelse og banede vejen for et nyliberalt paradys for kapitalister.

Mercedes Sanz

Amerikansk imperialisme

Chile 1970-73 gjorde det for det første tydeligt, hvor stor den amerikanske imperialismes dominans var i Latinamerika, og hvor langt de var parat til at gå med både overtrædelser af demokratiske rettigheder og menneskerettigheder, når deres interesser var truet.

Men det var ikke kun forsvaret af de allerede etablerede amerikanske virksomheder i Chile, der førte til kuppet. Med Pinochets kup skulle Chile forvandles til et prøvelaboratorium for de økonomiske nyliberale teorier, der i den tid så dagens lys i Chicago, med Milton Friedman og "the Chicago boys".

I Chile begyndte det nyliberale eksperiment, som nu hersker over alt i verden, med dets følger af elendighed, ekstrem fattigdom, nedrivning af arbejderklassens erobringer i det sidste århundrede, krige og

meget mere.

I den forstand kan man se, at kapitalismens væsen i sine ekstreme former har brug for autoritære regeringer for at nå sine mål. Det reelle demokrati står i vejen for kapitalismen, når det gælder den herskende classes interesser.

Staten og borgerskabets rolle

For det andet kan man se de elementer, som borgerskabet og staten inden for det formelle demokrati, kan bruge til at lave modstand mod reformvenlige regeringer, når deres ejendom er truet.

Det chilenske borgerskab bojkottede først Salvador Allendes regering økonomisk. De skabte inflation, mangel på varer og deres aktioner kulminerede i den store lockout af lastbillejeres, som fuldstændigt lammede landet i november 1972.

Det blev tydeligt, at der er grænser for, hvor langt vi kan nå kun med økonomiske reformer inden for et borgerligt demokratisk rammer, når borgerskabet har den reelle økonomiske og udenomsparlamentariske magt, og den derfor kan sabotere enhver regering.

For så længe det kapitalistiske system består, vil vi altid slå

hovedet mod muren i kampen for grundlæggende ændringer. Derfor er der brug for et økonomisk, socialt og politisk magt- og systemskifte - en revolution.

Allende forsøgte at kvæle oprør fra neden

Arbejderne i Chile var klar til revolution. De var organiserede, og de var i oprør. Klassekampen i Chile var på sit højeste - strejker, besættelser, arbejdsråd og andre alternative organiseringer blomstrede frem.

Flere gange satte Allende militæret og det forhadte oprørsparti ind mod disse protester for at genoprette "lov og orden".

Efter et mislykket forsøg på militærkup i juni 1973, præsenterede Allende en ny regering med generaler (bl.a. Pinochet).

Militæret og politiet arresterede og torturerede mange af arbejder- og landarbejderorganisationernes ledere. Og endelig gav Allende tilladelse til en voldelig afvæbning af de væbnede militser. Få måneder efter gennemførte Pinochet sit kup.

Og det kan vi lære en del af: Vi får ikke en mere fredelig overgang ved at holde os tilbage, vi mister ikke færre liv, fordi vi holder mund, vi forhindrer ikke drab, tortur og fængsel, fordi vi

ikke gør modstand.

Den anden vigtige lære fra Chile er, at der dengang manglede et revolutionært parti, som kunne bruges til at udvikle og uddybe den revolutionære situation. Vi kan ikke lægge vores oprør i hænderne på ledere, der ikke ønsker at vinde. Hvis et sådant revolutionært parti havde eksisteret, kunne det have ændret udfaldet af arbejdernes oprør i Chile.

Militæret er et redskab til at opretholde kapitalismen

Chiles hær var omgivet af en helteagtig aura i forhold til kampen for uafhængighed. Den navitet kostede dyrt. Pinochet ville ikke sætte borgerskabet på plads eller forsvare arbejdernes erobringer fra bojkot.

Militærfolk i et kapitalistisk samfund vil aldrig nogensinde forsvare folkets rettigheder. De er der for at tjene de kapitalistiske interesser, og det vil de gøre med vold, undertrykkelse og blodige handlinger.

Efter diktaturets afslutning i 1990 kunne der opgøres 15.405 dræbte, 155.000 ulovlige anholdelser, 2.202 forsvundne personer, og 100.000 mennesker havde måttet flygte fra Chile.

Mindekoncert for 40 året for kuppet i Chile

Det er vigtigt at huske historien, men kun hvis den fører os til en bedre fremtid. Det var budskabet fra koncerten "Drømmen om frihed, fred og demokrati", som markerede 40 årsdagen for kuppet i Chile.

I fire timer blev det overvejende hvidtoppede publikum underholdt af en stribe engagerede og entusiastiske kunstnere, heriblandt tyske Konstantin Wecker, svenske Mikael Wiehe, Arne Würgler og nicaguanske Katia Cardenal og hendes datter Nina. Oktoberkoret sang uddrag fra den græske komponist og politiker Mikis Theodorakis' suite Canto Genera med tekst af den chilenske digter og nobelpristager Pablo Neruda. Koncerten afsluttedes med løftede knytninger til fællessangen El pueblo unido.

Enhedslistens venstrefløj

Et lille, men vigtigt skridt fremad

I starten af september samledes ca. 180 Enhedsliste-medlemmer til græsrods-konference i Taastrup og søndag d.29. september blev der afholdt evalueringsmøde i København.

Jesper Juul Mikkelsen

Medlemmerne mødtes, fordi der er en voksende bekymring for Enhedslistens interne demokrati og samtidig en utilfredshed med den politiske retning, som Enhedslisten har fulgt de seneste år: Tilslutning til to finanslove, skattelettelser til de rige og tilslutning til krig mod Libyen for at nævne nogle af de værste. "Enhedslisten må ikke blive et SF 2.0," lød det flere gange.

Konferencen var noget nyt for Enhedslisten

Der har længe været tradition i Enhedslisten for ikke at gøre uenighederne særligt synlige for at holde sammen og undgå splid og splittelse. Det har betydet en generel accept af den udvikling, som Enhedslisten har gennemgået og meget lidt debat.

Men det er efterhånden blevet tydeligt, at strategien om at "trække regeringen til venstre" ikke har været en succes og der er kommet mere kritik blandt et lag af medlemmerne. Der

har længe været brug for få en meget mere ærlig og grundig diskussion om vejen frem.

Derfor var det rigtig positivt, at en række afdelinger var gået sammen for at samle medlemmerne og skabe debat.

En konference er langt fra nok

Hvis vi ser på de udfordringer, vi står overfor som venstrefløj, så er de massive. Vi står i den dybeste krise siden 30'erne. Der er en åbenlyse mangel på et modsvar fra arbejderklassen. Der er en voksende racisme og en total mangel på kollektiv udenomsparlamentarisk aktivitet.

Bag det ligger en mere grundlæggende uenighed om, hvorvidt Enhedslistens rolle som parlamentarisk opposition fortsat kun skal bruges til at forsøge at "trække regeringen til venstre". Eller om den skal bruges til at opbygge modstand mod krisepolitikken – både ideologisk og konkret-praktisk.

Vi mener, det er nødvendigt,

at Enhedslistens venstrefløj begynder at opfatte sig selv som de aktivister, der kan starte en ny logik på venstrefløjen. Fælles handling er en af nøglerne til at komme videre.

Det er fælles aktivitet, som kan udvikle vores forståelse for bevægelsesarbejde. Det er fælles aktivitet, der kan give os en bedre ramme at diskutere sammenhængen mellem parti og bevægelse og vores rolle i at mobilisere arbejderklassen.

En alternativ linje

Det er nu blevet besluttet, at vi skal mødes igen, fordi de udfordringer, vi står overfor, ikke er forsvundet, men bliver større. Uenighederne i Enhedslisten vil heller ikke forsvinde. Især på de seneste 2-3 årsmøder har det været tydeligt, at der er en højrefløj og en venstrefløj i EL. Svarene fra konferencen gik i flere forskellige retninger, så også af den grund er det vigtigt at fortsætte diskussionerne og søge afklaring – fx om: Hvordan udfordrer vi reformismen i stedet for at tilpasse os den? Hvordan udvikler vi en venstrefløj i fagbevægelsen? Hvordan kan EL blive en aktiv kraft i at bygge konkret modstand mod krisepolitikken på alle planer?

Mange var enige om, at det udenomsparlamentariske er vigtigere end det parlamentariske spil. Det er et godt udgangspunkt for at opbygge en ny tradition blandt Enhedslistens aktivister og på sigt skabe rødder i den kæmpende del af arbejderklassen.

Bibliotekerne og nyliberalismen

"Hvis man skal tale om en typisk arbejdsdag, så er det nok en meget atypisk en. Der sker hele tiden ting og sager og man skal være fleksibel i forhold til at indrette sig efter alt muligt" fortæller lederen på Husum Bibliotek.

Jon Holtet

Dermed har hun angivet temaet i de store forandringer, der de sidste ti år har domineret styringen i den offentlige sektor. Det handler om introduktionen af markedslogikker, også kendt som New Public Management (NPM), der siden årtusindskiftet har redefineret mål og midler i finansieringen og organiseringen af staten.

NPM har haft meget differentierende virkning på de forskellige offentlige institutioner, den har præget - et grundlæggende fællestræk har dog været markante økonomiske besparelser på baggrund af målbare resultater og samtidigt en nærmest eksplosiv brug af frivillige medarbejdere.

I pleje- og sundhedssektoren har NPM bl.a. betydet, at arbejdsformen stringent er blevet delt i to; et praktisk arbejde, varetaget af fastansatte, og et socialt arbejde, der i stigende grad varetaget af frivillige. Dvs. en adskillelse af arbejdets opgaver.

Nærmest omvendt har det forholdt sig på bibliotekerne, hvor nye funktioner, såsom hjælp til læsning og besvarelse af offentlig kommunikation, borgerservice og lektie-, sprog- og IT-caféer, er blevet tilføjet til de gamle, for at berettige eksistens. Samtidig er der de sidste ti år sparet over 300 biblioteker væk.

Nyliberalismen forstærker klasse-samfundets ulighed

Socioøkonomisk er der en afgørende forskel på, om et bibliotek befinder sig i et velhaverkvarter eller i de områder, regeringen har valgt at kalde "udsatte boligområder".

I de udsatte boligområder - hvor bibliotekerne ofte er små, meget lokalt orienteret og centreret om personlige relationer mellem medarbejdere og brugere - har man forsøgt at modsætte sig nye arbejdsfunktioner, for at undgå uhensigtsmæssige interessemodsatninger mellem brugere og medarbejdere.

De ansatte på bibliotekerne i de udsatte boligområder opfatter nye tilføjelser, borgerservice specifikt, som et fremmedlegeme i bibliotekerne, der står i grel kontrast til bibliotekernes oprindelige ideal om oplysning af borgerne og værested som frirum.

Argumentet herfor lyder, at bibliotekerne igennem de nye funktioner og tilføjelser mister integritet og selvstændighed og bliver endnu en af velfærdsstatens nye "overvågende og kontrollerende" instanser. En problemstilling der ikke er uvæsentlig for bibliotekets brugere i de udsatte boligområder, set i lyset af drastiske ændringer i velfærdsinstitutionerne og dæmoniserende mediediskurser mod samfundets svage og fattige.

venstresocialisterne

for: solidaritet, imod: junglelov / for: selvforvaltning, imod: privatisering / for: nedsættelse af arbejdstiden, imod: arbejdsløshed / for: et åbent Danmark, imod: fremmedhad / for: grøn vækst, imod: bevidstløse erhvervstilskud / for: en ordentlig folkepension, imod: tvungen opsparing / for: reformer, imod: reformisme / for: lighed, imod: indkomstpølse / for: dig og mig, imod: kapitalmagt / for: retssikkerhed, imod: tåregas / for: arbejderpolitik, imod: trepartsforhandlinger / for: folkelig rejsning, imod: mandschauvinisme / for: et rødt Europa, imod: EF / for: støtte til befrielsesbevægelser, imod: almisser og imperialisme / for: atomvåbenfrihed, imod: NATO og militarisme / for: åbne aftaler, imod: korridorforhandlinger / for: direkte demokrati, imod: borgerskab og bureaukrater / vi

er for socialisme

VS nedlagt - ny kurs i Enhedslisten?

Det skal være slut med selvstændige partier i EL - i hvert fald hvis det står til Per Clausen.

Af Anna Wolf

I forbindelse med nedlæggelsen af VS, som ikke har været en aktiv gruppe i mange år, udnyttede Per Clausen, der selv var med i VS indtil nedlæggelsen, lejligheden til at sige følgende i Enhedslistens medlemsblad:

"Det er naturligvis utidigt, at afdøde lige skal fortælle hvordan, det politiske liv skal leves efterfølgende. Men som debatten på sidste årsmøde klart viste, kunne vi alligevel ikke lade være med at sige, at de selvstændige partiers tilstedeværelse i Enhedslisten bør være fortid."

Vi mener, at en "homogenisering" af EL er skadeligt for debatten i partiet. Flere selvstændige partier er en styrke, der skaber dynamik, og den interne debat gør EL stærkere.

Per Clausens udtalelser kan tolkes som et forsøg på strømning af Enhedslisten og et forsøg på at lukke munden på folk, der ikke altid er enige i folketingsgruppens beslutninger.

Her står ISU

Krisen

Ingen tror længere på, at den økonomiske verdenskrise snart er overstået. Det har sat en ny og langt mere alvorlig dagsorden både for magthaverne og for alle os andre.

Magthaverne – "de 1%" – slås indbyrdes. De kæmper for deres magt og privilegier. Danske kapitalisters svar er at få danske arbejdere til at betale for krisen med løn nedgang og angreb på velfærd og solidaritet. Europæiske kapitalisters svar er at få europæiske arbejdere til at betale. Amerikanske ... osv.

Det virker bare ikke. Den enkelte virksomhed – eller den enkelte stat – får måske en kortvarig fordel. Men når alle skræker ned, bliver konkurrencen bare endnu hårdere. Krisen er blevet en systemkrise – og dermed en politisk krise.

Modstand

Selv om deres "krise-medicin" ikke virker, så rammer den hårdt for os andre. Verden over angriber magthaverne uddannelse, løn- og arbejdsforhold, pensioner osv. – samtidig med at arbejdsløsheden vokser. Det sker, uanset om der er borgerlige eller socialdemokratiske politikere på taburetterne. Den samme krise, der nogle steder får folk til at dukke nakken, får andre steder millioner til at protestere, demonstrere eller strejke.

Socialister gør en forskel

Valget i 2011 lærte os, at forandringen ikke kommer fra en "rød" regering. Den har, ligesom de fleste faglige ledere, accepteret kapitalismens nedskærings-logik. Håbet om forandring kommer fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over. Socialister er aktive i bevægelserne, fordi flere skal være aktive, men også for at give dem retning. Når nogen siger, at vi først og fremmest skal forhandle med magthaverne, siger vi, at vi skal starte med at opbygge modstanden fra nedenunder. Når nogen siger, at bevægelsen mest handler om enkeltspørgsmål, så siger vi, at modstanden mod krig, global opvarmning, racisme og undertrykkelse hænger sammen. Flere organiserede socialister betyder, at vi kan gøre bevægelserne stærkere.

Socialisme eller barbari

Den økonomiske krise er en systemkrise. Den betyder bl.a., at ingen griber ind over for klimakrisen, der truer liv og velfærd for milliarder af mennesker. Under krisen spredes racismens gift. Og krisen gør risikoen større for, at krigen i Irak, Afghanistan og Libyen blot er forvarslere om endnu flere – og større – krige. Som det skete efter krisen i 30'erne. Vi står ved en historisk korsvej: Vi kan lade kapitalismen fortsætte og opleve et barbarisk rædsels-scenarie for os selv og vore efterkommere. Eller vi kan følge inspirationen fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over. Vi kan sige nej til at betale for krisen og begynde at bygge modstand fra nedenunder. Masseprotest betyder, at millioner vil begynde at diskutere, hvad alternativet er til deres falledede system. Internationale Socialister/ISU mener, at verden er rig nok til, at alle kan få nok, hvis arbejdere, studerende og pensionister overtog samfundet. Hvis vi demokratisk og kollektivt besluttede, hvad der skal produceres og hvordan, kunne vi skabe en verden for alles behov og ikke kun elitens. Vi kalder det socialisme – og vi synes det er værd at slås for.

Vil du være med? Vi har brug for dig, og du har brug for os, hvis vi skal skabe en anden verden!

Det vi gør i Internationale Socialister Ungdom

Vi er aktivister

Vi vil bygge en udadvendt organisation, der er synlig, der hvor de konkrete kampe står.

Anders Bæk Simonsen

Det betyder, at vi tager ansvar for at bygge bevægelser op sammen med andre. Men det betyder også, at vi kommer med vores bud på, hvordan en given bevægelse kan vokse sig større, stærkere og sejre.

Vi fordyber os

Men vi ønsker også at fordybe os eller "skole os selv" for det gør os til bedre aktivister. Det sker primært gennem tre partiaktiviteter: afdelingsmøder, avissalg og studiekredse.

Vores møder har typisk en halvdel med et politiske oplæg og efterfølgende diskussion og derefter en anden halvdel, der er orienteret mod afdelingens aktiviteter.

De politiske oplæg gør det muligt for os at orientere os og diskutere aktuelle emner såvel som historiske oplæg. Det kun-

ne f.eks. være emner som "Ingen krig mod Syrien" eller "Hvordan slår vi fascisterne".

Mødets anden halvdel sætter os i stand til at handle sammen og koordinere de aktiviteter, der sker i de kommende uger, f.eks. i bevægelsesarbejde "Nej til krig i Syrien" – demo eller en anti-fascistiske march.

Inden vores afdelingsmøde i IS København mødes vi på Christianshavns Torv og sælger aviser og skaber et synlig socialistisk fokus i nogle timer.

Vi har en bog fyldt med bøger, har løbesedler og diskuterer med folk vi møder.

Vi har også rettet avissalg mod universiteter, gymnasier og tekniske skoler. Vi ønsker at opbygge et miljø omkring os på skolerne, for at rejse diskussioner og invitere til fælles aktiviteter. Vi ønsker at vinde de studerende for argumentet om, at det er arbejderklassens aktiviteter, der har potentialet til at bane vejen for en helt anden verden. Det an-

det argument vi gerne vil vinde er nødvendigheden af at opbygge en revolutionær organisation.

Det allervigtigste ved vores avissalg er ikke de guldmønter vi får samlet, men i stedet de kontakter og det miljø vi opbygger gennem vores salg.

Det er lærerigt at deltage i vores afdelingsmøder. Man lærer også rigtig meget af at deltage i avissalg og lytte på hvad folk siger, når de møder os på gaden, foran en skole eller i en demonstration.

De fleste er bitre over regeringens politik og tingenes tilstand, men de færreste tror på, at vi almindelige mennesker, har kraften til at skabe et andet solidarisk alternativ.

Vi bliver nødt til at have svar, der peger i retning af aktivitet frem for modløshed. Det er også derfor, vi afholder studiekredse. Vi vil dygtiggøre os mere – vide mere – når vi møder folk omkring os, ikke kun på avissalg på gader, men også i diskussion med kammerater i klassen, på arbejdspladsen eller

familiemedlemmerne til en familiefest.

Her kan man oftest komme til at diskutere spørgsmål som social dumping og østarbejdere, krisens dybde, de offentlige ansattes arbejdsforhold, det arabiske forår eller Enhedslistens position i forhold til finansloven. På ALLE disse spørgsmål er vi som socialister i hverdagen nødt til at være forholdsvis velorienteret og der kommer man ikke udenom at læse eller lytte på oplæg.

Vi vil være ideologiske aktivister

Vi er ikke en snakkeklub eller hovedløse aktivister. Vi bygger et handlingsorienteret parti med et klart politisk perspektiv om hvad det er, man går ud og gør i bevægelser med andre. Vi ønsker at gøre os selv til ideologiske aktivister – der kan være med til at spille en rolle og gøre en forskel på den enkelte skole, arbejdsplads, lokale miljø eller bevægelse, vi er en del af.

Demonstrationer i Odense

I Odense har IS/U vi været med til at arrangere tre demoer mod krigen i Syrien. Vi har været til demo med Odense Lærerforening mod nedskæringer, til demo med Odense Forældreorganisation mod nedskæringer og er aktive i Solidaritet eller Frit Fald med at mobilisere til busser til demoen 1. oktober i København. Derudover sælger vi Socialistisk Arbejderavis på gaden og på universitetet. Og så mødes vi hver torsdag og diskuterer socialistisk politik.

Antiracister i Midtjylland

I Midtjylland er IS/U med til at organisere et møde under titlen "Hvordan stopper vi Danskernes Parti i Region Midtjylland?"

Vi ønsker at gøre mødet så bredt som muligt og vil forsøge at invitere alle interesserede i området. Derudover sælger vi Socialistisk Arbejderavis på Ikast-Brande Gymnasium og uddeler flyers og forsøger at mobilisere folk til vores møder, som vi holder om torsdagen. Vi koordinerer vores indsats med det netværk der er i og omkring antiracistisk netværk i Århus.

Gadesalg i Kolding

I Kolding sælger IS/U medlemmer Socialistisk Arbejderavis både på gaden og til lokale arrangementer omkring det kommende lokalvalg. Derudover uddeles pjecen "Bliv Organiseret Socialist" til alle, der er interesserede.

Opbygning af netværk halvejs til Rusland

På Bornholm har IS/U haft en bog på Rønne Gymnasium. Her har vi delt materiale ud og solgt Socialistisk Arbejderavis i kantinen og der igennem fået kontakt til en masse fede positivit indstillede socialister. Derudover har vi mobiliseret til demonstrationen 1. oktober. Vi har blandt andet besøgt 3F og slagteriarbejderne på Danish Crown i Rønne. Her fik vi en god modtagelse og kan hilse og sige de ikke er tilfredse med det tilbud om løn nedgang, de fik fra deres fagforening. Vi inviterer alle vores kontakter omkring os til møde på Rønne Bibliotek d. 16 oktober om "Krise og modstand i Europa".

@Det er her det sker

IS/ISU AKTIVITETSER

Midtjylland

Møderne foregår i medborgerhuset, Bindsevs Plads 5, Silkeborg, kl. 19.00
Kontakt Kasper (6019 0217).
Torsdag den 3. oktober: emne ikke fastlagt.
Torsdag den 17. oktober: emne ikke fastlagt.
Torsdag den 31. oktober: emne ikke fastlagt.

Århus

Møderne foregår i

Studenternes Hus, lokale 2.2, Nordre Ringgade 3, Århus C kl. 19.30.
Kontakt Hans Jørgen (2984 7734).

Tirsdag den 1. oktober: 10 års kamp imod nazismen i Århus
Tirsdag den 15. oktober: Klimakampen efter den nye FN-rapport
Tirsdag den 29. oktober: Gramscis bidrag til marxismen
Tirsdag den 12. november: Markedsgørelse af den

offentlige sektor – kur eller sygdom?
Tirsdag den 26. november: Aprilteserne – Lenins vision om socialisme

Bornholm

Møderne foregår på biblioteket i Rønne kl. 19.00.
Kontakt Jesper (5054 3481).
Onsdag den 16. oktober: Krisen i Europa og modstanden mod

krisepolitikken

Odense

Møderne foregår i Ungdomshuset, Nørregade 60, kl. 19.00
Kontakt Lene (2323 0722).
Torsdag den 3. oktober: Fascisme 2013 - Danmark og Grækenland.
Torsdag den 10. oktober: Fælles kamp mod fyringer og forringelser.
Torsdag den 17. oktober: Alternativet til kapitalisme.
Torsdag den 24.

oktober: Den tyske revolution.

København

Møderne foregår på Christianshavns Beboerhus, Dronningensgade 34, 2 sal kl. 19.00-21.00.
Kontakt Anders (3035 4256).
Torsdag den 3. oktober: Hvor meget har nyliberalismen svækket arbejderklassen?
Torsdag den 10. oktober: Er marxi-

ster feminister?
Torsdag den 17. oktober: Nyt fra krisen brændpunkt - beretning fra Grækenland
Torsdag den 24. oktober: Kampen mod Danskernes Parti.
Torsdag den 31. oktober: Marxismens ABC.

Filmanmeldelse Spise sove dø

Arbejderen hun er stærk og sej - og sjov!

Hvis du tvivler på, om der findes en ægte arbejderklasse i dagens Skandinavien, så sæt dig ned og se *Spise sove dø*. Vær forberedt på sydende samfundskritik, smuk socialrealisme, salte tårer og en smule sort humor.

Freya Ea Bjørnlund

Arbejdere, indvandrere og kvinder er underrepræsenteret i dansk film. Både foran og bag kameraet. Sådan er det egentlig også i Sverige. Men modsat os, retter vores naboer op på skævvridningen med politiske initiativer. Uden svenskens ligestillings-ideal og tilhørende pengepuljer, ville *Spise sove dø* nok ikke eksistere. Alligevel anklager filmen Europas dengsestat for at svigte sine svageste.

Filmen er skrevet og instrueret af Gabriela Pichler. Hun er noget så usædvanligt som en kvindelig instruktør med arbejder- og indvandrerbaggrund. Debutfilmen handler netop om sådan en kvinde. En knas-pragmatisk og knuselskelig heltinde, hvis superkraft består i at afveje præcis 150 gram rucula-salat i hånden. Hver gang. Den gæve drengepige Raša bor i en flække på det skånske bøhland. Her er ikke meget andet at lave, end at sparke til mudderet på marken. Hun går også mest op i

sit job ved samlebandet på byens salatfabrik. Den 20-årige arbejderhest skal nemlig både brødføde sig selv og sin syge far, som har fået rygskeer af alt for meget sort arbejde. Men fabrikken må skære ned og Raša mister sit job.

Stort set alle roller spilles af amatører, som er fundet på gaden i provins-skåne. Det gør de fuldstændig eminent. Især hovedrolleindehaver Nermina Luka er en herlig naturlig perle. Mange scener improviseres frem og

mange skuespillere spiller egentlig sig selv, når de fortæller deres egne historier om snurreturen i arbejdslosheds-møllen.

Spise sove dø leder tankerne hen på den italienske klassiker *Cykeltven* fra 1948, som handler om en familiefar, som må finde sin stjalne cykel for at beholde sit job og brødføde sin søn. I *Spise sove dø* er cyklen blevet til en bil. Den lille detalje, at Raša ikke har kørekort ender nemlig med at blive hendes største handicap i

kampen om et arbejde.

Scenerne mellem den robuste Raša og hendes lille bitte far er nogle af filmens mest originale og mest rørende. Hvem skulle have troet, at en scene med en nøgen far i badekarret og en tissende datter på toilettet kan signalere kærlige familiebånd helt uden at få incest-klokkerne til at ringe?

I det hele taget er Raša et friskt opgør med unge kvinderoller på film. Hun er et par tøjstørrelser fra det lillepige-lækre look. Og det er hun ret ligeglad med. Endnu

mere uhørt er det, at filmen drop- per det obligatoriske romantiske sideplot. Raša har ikke brug for en fyr. Hun har nok i at elske sin far og sit arbejde.

I *Cykeltven* anno 2012 bliver efterkrigs-krise naturligvis til finanskrise. Og gang på gang falder velfærdssamfundets sikkerhedsnet til jorden. Lægen vil ikke lytte og fagforeningen vil ikke strejke – men de fyrede medarbejdere må selvfølgelig altid "komme forbi til en snak, hvis de har brug for det." Værst står det til på den pseudo-pædagogiske arbejdsformidling.

Instruktøren skal have ros for sin intelligente galgenhumor, når hun skræller sig ind under de velmenende, men forlorne smil i det offentlige system. Humoren gør godt for det tunge budskab. Og et par grin på vejen gør det bestemt ikke mindre vigtigt.

Spise, sove, dø – 2012

- Skrevet og instrueret af Gabriela Pichler.
- Har vundet en publikumspris på filmfestivalen i Venedig og den svenske Guldbagge som årets film.

Boganmeldelse: "Derfor havde Marx ret"

"KARL MARX ER TILBAGE" hed overskriften på en helsides artikel i dagbladet *Politiken* den 1. maj 2013. Og der er ikke fordi den avis er nogen sandhedens fakkel, men den er som andre borgerlige blade også et spejl på, hvad der sker i verden.

Jørgen Lund

Politiken skrev at Karl Marx "er blevet hot stuff på universiteterne igen". Men tendensen er bredere og klar nok: En fornyet interesse for den tyske revolutionære tænker og samfundsvideenskabsmand – der levede fra 1818-1883 – bliver også bekræftet af udgivelsen af bøger om ham.

Siden år 2000 er der blevet oversat to murstenstykker bøger om Karl Marx' liv og værker til dansk. Plus flere andre bøger, der tager udgangspunkt i personen Karl Marx eller i hans betydning i dag.

Forlaget Solidaritet har oversat en bog om Marx' ideer, mere ideerne end om personen Marx.

Denne bog er ikke nogen tilbage- gskuende fortidsdiskussion, men et kampskrift. Fordi "Marx analyse og beskrivelse af kapitalismen er så aktuell og rammende som nogensinde", som oversæt- terens Mogens Petersen skriver i sit korte forord.

Introduktion til marxismen

Terry Eagleton har med denne bog fra 2011, ville skrive en in- troduktion til centrale temaer i marxismen. Det er lykkedes!

Grundlæggende har Eagleton bygget bogen op som ti argu- menter imod Marx. De konstru- erede argumenter på hver ca. 10-20 linjer bliver så imødegået på de følgende sider.

Blandt de 10 argumenter er, at marxismen er en afdød ideologi fra fortidens (industri)samfund, at den er besat af klassemod- sætninger fra en tid hvor sociale klasser var en modsætning, at marxismen er voldelig og ude- demokratisk, er umoralsk ift. men- neskeliv, at den dyrker tanken om den almægtige stat og at marxismen er uden for de sene- ste årtiers politiske bevægelser og samfundskritiske kræfter.

Forsvar for Marx' centrale idéer

Terry Eagleton er ikke en ah- storisk forsvarer for alt hos den victorianske patriark Karl Marx, der snart har 200 års fødselsdag. Men hans bog er et forsvar for Marx' centrale ideer og for deres aktualitet, og han har rigtig mange gode og skarpe pointer.

Selvfølgelig er der argumenter,

hvor Eagleton er ude på tynd is, når han skal skrue op for Marx' charme over for et moderne publikum og over for den mål- gruppe, som bogen er skrevet for.

Det er også lidt for billigt, at Eagleton selv konstruerer de argumenter, som han bruger de næste sider på at argumen- tere imod. Centrale citater og påstande fra Marx-hadere eller Marx-kritikere havde måske gjort det mere skarpt.

Men helt klart: Bogen fungerer som en introduktion til Marx' ideer, og er mer' end 100 kr. værd, som bogen koster.

Når Marx' ideer i denne bog skæres ud i 10 lagkagestykker, kan det knibe at få den kronolo- giske udvikling og de historiske faser med, som er baggrund for udviklingen af Marx' egne ideer og teorier, og for de bevægelser, der har påstået at være inspireret af marxismen.

Den samme kronologi er også fraværende ved opfattelsen af udviklingen af af Marx' egne

ideer og teorier, hvilket faktisk svækker argumenternes værdi, fordi de vigtigste af Marx' ideer netop er udviklet på baggrund af erfaringerne fra kampene mel- lem klasserne og revolutionerne og revolutions-forsøgene i Marx' egen tid.

Så denne bog fjerner ikke behovet for en kortfattet krono- logisk gennemgang af Marx' teo- rier, en biografi, på dansk, som er skrevet på samme grundlag som denne bog af Terry Eagleton: øn- sket om at bruge Marx til kritik af kapitalismen og politisk praksis for at afskaffe den.

Derfor har Marx ret

- Af Terry Eagleton.
- Oversat af Mogens Peter- sen.
- Forlaget Solidaritet, 2013. 225 sider. 100 kr.

STOP HETZEN MOD ØSTARBEJDERE

Politikere og medier har i løbet af sommeren skruet op for hetzen mod østarbejdere. Socialistisk Arbejderavis har talt med Ellisiv Rognlinen som arbejder i EL & IT Forbundet i Norge (svarende til Dansk EL-forbund) hvor hun står for organisering af østarbejdere.

Christine Bergen

Hvordan forsvarer vi løn- og arbejdsforhold samtidig med at vi står sammen med de polske arbejdere?

fratage dem deres arbejde. Over hele Europa er det arbejderne som rammes af krisen og af nedskæringsangreb fra regeringene.

Det er helt oplagt at folk vil prøve at komme væk fra fattigdom og arbejdsløshed ved at flytte til andre lande.

Det må være en menneskeret. Norge har sendt mange udvandrere til andre lande gennem historien.

Vi har også danske arbejdere som kommer til Norge for at arbejde. Det er ikke

hjælp, solidaritet og forsvar af interesser.

Min erfaring er at det ikke er så svært at overbevise folk om at det er nyttigt og vigtigt at være organiseret, selv om nogen af og til kan være lidt bange.

I Norge er situationen selvfølgelig noget lettere - fordi man foreløbig kun ser få tegn på krisen.

Men jeg har indtryk af at østarbejderne i Danmark måske opfatter fagbevægelsen som en trussel som kommer udefra og først og fremst vil have dem væk og ikke er der for at hjælpe dem, at den opererer lidt som et "politi".

Jeg ved ikke om det er et rigtig indtryk. Selvfølgelig kan det også hænge sammen med en generel nedgang i antallet af fagligt organiserede i Danmark - i Norge vokser fagbevægelsen fortsat.

Hvordan sikrer man sammenhold mellem østarbejdere og danske arbejdere?

Det er naturligvis ikke altid så let. Ofte er man ansat i forskellige virksomheder - østarbejderne i vikarbureauer eller udenlandske firmaer som næsten ikke har "ind-

almindelige virksomheder ansætter folk som er arbejdsindvandrere direkte - ikke bare bruger dem som vikarer eller underleverandører.

Hvordan bliver spørgsmålet opfattet i Polen?

Der snakkes i medierne om at polakker arbejder som billig arbejdskraft og ofte nærmest som slaver i mange vesteuropæiske lande.

Der snakkes en del om diskriminering. Men lønniveauet i Polen er lavt, og mange føler at de ikke har noget andet valg end at emigrere. Man hører også en del succes historier om folk som har klaret sig godt i det nye land de er kommet til, og der er ikke meget som tyder på at folk flytter tilbage.

Forskellen på lønniveauet mellem Polen og f.eks. Skandinavien kan gøre at mange i begyndelsen er villige til at acceptere meget lav løn og dårlige arbejdsforhold uden at brokke sig.

Men efter nogle år i Danmark eller Norge forandrer det sig som regel fordi folk oplever hvad det koster at bo i et rigt og dyrt land. Man orienterer sig om hvad der er niveauet på løn og rettighe-

Man må bekæmpe nationalismen og rasismen fordi de faktisk svækker mulighederne for at bekæmpe kapitalismens magt over almindelige menneskers liv."

EL & IT Forbundet siger det på denne måde i sit handlingsprogram: "EL & IT Forbundet understreger at det er positivt at arbejdere fra andre land kommer til Norge for at søge arbejde. EL & IT Forbundet skal være forbundet for alle arbejdstagere indenfor vores organisationsområde. Forbundets standpunkt er at alle som arbejder i Norge skal have norske løn- og arbejdsvilkår."

Arbejdsgiverne vil altid forsøge at skabe konkurrence og splittelse mellem forskellige grupper arbejdere for at presse lønniveauet ned.

Den eneste måde at overkomme dette på er fælles faglig organisering og solidaritet som sætter standarden for løn- og arbejdsforhold.

Østarbejderne skal ikke ses på som fjender af "de indfødte" arbejdere. Så bliver det vanskeligt at få dem organiseret og skabe en fælles front. Del og hersk-spillet fra toppen vil fortsætte. Man må vise at fagbevægelsen er der for at kæmpe for bedre forhold også for arbejdsindvandrere - ikke for at

krisens ofre som er årsagen til den. Vi må rette vores blik mod dem som er i toppen af systemet og bliver rige af det, men lader arbejderne betale når krisen så kommer.

Man må bekæmpe nationalismen og rasismen fordi de faktisk svækker mulighederne for at bekæmpe kapitalismens magt over almindelige menneskers liv.

Vi har hørt at organisationsgraden i Norge er ret høj. Hvad har i gjort? Og har du et bud på hvorfor den er så dårlig i Danmark?

I Norge har flere af fagforbundene haft en klar politik for at hverve de østeuropæiske arbejdere til fagbevægelsen.

Pionererne i rekrutteringen har været Bygningsarbejderforeningen i Oslo. I 2010 var 41 % af deres medlemmer fra Polen eller Baltikum. Man anslog samme år at 21 % af bygningsarbejdere fra Polen i Oslo var fagligt organiseret.

Det starter med opsøgende arbejde på arbejdspladser, hvor man snakker med folk om hvorfor faglig organisering er vigtig, hvad fagbevægelsen kan tilbyde af

Min erfaring er at det ikke er så svært at overbevise folk om at det er nyttigt og vigtigt at være organiseret, selv om nogen af og til kan være lidt bange."

fødte" ansatte. Der kan også være sprogbarrierer.

På arbejdspladserne er det vigtigt at nogen tager initiativet til social kontakt mellem grupperne. I fagforeningene kan man skabe en fælles mødeplads og et miljø.

Arbejdere har som regel den samme grundlæggende klasseforståelse - om skellet mellem chefer og arbejdere. Det må man bygge på og udvikle.

Det er også nødvendigt at man presser på for at de

der i det land man arbejder i. En arbejdsindvandrer skal jo også ofte opretholde to husholdninger.

Ingen ønsker at blive diskrimineret lønsmæssigt og blive brugt som en løftestang til at presse lønniveauet ned for andre arbejdere.

Når man møder støtte fra arbejdskammerater og fagforeninger, er det lettere at stå imod sådan et misbrug.

Socialistisk Arbejderavis

